

2454
3/28
248

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ

ΕΝΔΟΣΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ ΤΙΟΥΛΙΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΑΠΑΝΗ ΤΟΥ ΕΝ ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΙΣ

Μετα και έτερας ώφελιμου ύλης

ΚΥΡΙΑΛΟΥ Κ. ΚΥΡΙΑΚΟΒΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ Ν. ΚΑΣΤΡΙΩΤΟΥ

ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΙΘ. 11

1886

ΤΗ: 7 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν προοιμιολὸν τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν Στίχους στ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ τῆς Ἀγίας.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος, ἢ τοῦ Κυρίου ἀμνάς, τὴν αὐτοῦ ἐθελούσιον, μιμουμένη νέκρωσιν, διὰ πόνων ἀθλήσεως, κειμένη τάφῳ, αἵματος πρόσχυσιν, ἀναπηγάζει σθένει τοῦ πνεύματος, ἦν ἀρυσόμενοι εἰς ψυχῶν καθάρσιον, τῆς τοῦ παντός, αἴνεσιν προσάγομεν Θεῷ ἐκάστοτε.

Μάρτυς ἀληθῶς πανεύφημε, θηρῶν ἐπέσχεσ ὀρμάς, Δανιὴλ ὡς τὸ πρότερον καὶ πυρὸς ἐν χάριτι, εὐχερῶς κατεπόλησας, καὶ πᾶσαν ἄλλην φέρουσα βίασανον, ἐδέξω στέφος, νίκης ἀμάραντον, καὶ ἀνελήλυθας πρὸς τὸν σοὶ ποιοῦμενον, Κυριακῆ· ὄθεν σὲ γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Μάρτυς ἀθληφόρε ἐνόδε, Κυριακῆ ἀληθῶς, οὐ τερπνότης νεότητος, οὐ τοῦ κόσμου χάριτες τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγάπης ἐχώρισαν, ἐφιεμένην τῆς ωραιότητος, τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν τοῦ σεπτοῦ νυμφίου σου ἐπιτυχεῖν, ἧς περ κατηξίωσε, θεομακάριστε.

Ἔτερα στιχηρὰ προσόμοια τῆς ἁγίας.

Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Μάρτυς ἀθληφόρε τοῦ Χριστοῦ, ἔστης πρὸ βημάτων ἀνδρείως, Χριστὸν κηρύττουσα, σταύρωσιν ἐκούσιον καταδεξάμενον, καὶ δεσμοῖς ὀμιλήσασα, καὶ πάσαις αἰκίαις, χαίρουσα ἀνέδραμες πρὸς τὰ οὐράνια, δῆμοις ἀπ' αἰῶνος Μαρτύρων, συναριθμηθεῖσα καὶ δόξης, διαιωνιζούσης ἀπολαύουσα.

Λόγου τοῦ φανέντος ἐπὶ γῆς, νύμφη ἐκλεκτὴ ἀνεδείχθης Κυριακῇ ἀληθῶς, κάλλει διαλάμπουσα, ἐνθέων πράξεων, καὶ τῆς θείας ἀθλήσεως, φαιδραῖς ἀγλαΐαις, ὅθεν τὸν οὐράνιον θάλαμον ᾤκησας· ἐνθα ὡς παρθένος καὶ μάρτυς, πάντοτε χρορεύουσα πάντων, τῶν μνημονευόντων σου μνημόνευε.

Ρίζης εὐκλεοῦς, Κυριακῇ, κλάδος ὠραιότατος ὄφθης, καρπὸν σωτήριον, φέρων τῆς ἀθλήσεως τὰ κατορθώματα, καὶ μαραίνων ἐν χάριτι, φυτὰ ἀσεβείας· ὅθεν τὴν πανίερρον, μνήμην σου σέβομεν, πόθῳ καὶ λειψάνων τὴν θήκην, νῦν περιπτυσσόμεθα χάριν, ἐξ αὐτῆς ἰάσεων λαμβάνοντες.

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

Τῆ παρθενικῇ σου θελήθεις ὠραιότητι, ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, ὡς ἄμωμον νύμφην ἑαυτῷ ἠρόσατο, ἀκηράτῳ συναφείᾳ, ἐν γὰρ τῷ θελήματι αὐτοῦ παρεχόμενος τῷ κάλλει σου δύναμιν, κατ' ἐχθρῶν καὶ παθῶν ἀήτητον ἔδειξεν, ἐγκατερέθησάν αἰκίαις· πικραῖς, καὶ βασάνοις δριμυτάταις, διπλῶ στέφει δισσῶς σε κατέστρεψε, καὶ παρέστησεν ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ ὡς βασίλισσαν πεποικιλμένην, αὐτὸν δυσώπησον παρθενομάρτυς Κυριακῇ πολυάθλε· τοῖς ὑμνηταῖς σου δοθῆναι, σωτηρίαν καὶ ζωὴν καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ προκειμένον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ, καὶ ἀκουσάτωσαν. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ γὰρ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γινώτε καὶ πιστεύσητε καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι παρέξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνειδίσα καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός· ἔτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ἐκ τῶν χειρῶν μου ὁ ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαιῶν ψυχὰ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀνκλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρητήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς

αἰῶνας. Οἱ πεποιοότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Παρομιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει; Τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη· θαρσεῖ ἐπ' αὐτὴν ἡ καρδία τοῦ ἀνδρός αὐτῆς· ἢ τοιαύτη καλῶν σκύλων οὐκ ἀπορήσει. Ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ εἰς ἀγαθὰ πάντα τὸν βίον· μηρουμένη ἔρια καὶ λίνον ἐποίησεν εὐχρηστα ταῖς χερσὶν αὐτῆς. Ἐγένετο ὡσεὶ ναὺς ἐμπορευομένη μακρόθεν· συνάγει δὲ αὐτὴ τὸν βίον. Καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν, καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ, καὶ ἔργα ταῖς θεραπαίαις. Θεωρήσασα γεώργιον ἐπρίατο· ἀπὸ δὲ καρπῶν χειρῶν αὐτῆς κατεφύτευσε κτῆμα. Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὄσφυν αὐτῆς, ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον, καὶ ἐγεύσατο ὅτι καλὸν ἐστι τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννεται ὄλην τὴν νύκτα ὁ λύχνος αὐτῆς. Τοὺς πήγεις αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, τὰς δὲ χεῖρας αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἄτρακτον. Χεῖρας δὲ αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ. Στόμα αὐτῆς διήνοιξε προσηκόντως καὶ ἐννόμως, καὶ τάξιν ἐστείλατο τῇ γλώσσῃ αὐτῆς. Ψευδεῖς ἀρέσκειαι καὶ μάταιον κάλλος γυναικός· γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐλογεῖται, καὶ αἰνεῖσθαι ἐν πόλει· ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Δαβιτικῶς αἱ τῶν δικαίων χορεῖται εὐφράνθητε σήμερον ἐν Κυρίῳ· καὶ πάντες οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ, ἐν αὐτῷ ἐγκαυχήσατε, ὀρώντες τὴν ἀθληφόρον παρθενομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, Κυριακὴν τὴν ἀξίεπαινον, ἐκ Θεοῦ δοξαζομένην ἐν θαύμασι, καὶ ποικίλαις δυνάμεσι, δι' ὧν τὴν ἐν οὐρανοῖς δόξαν αὐτῆς ἄπαντες οἱ πιστοὶ τεκμαιρόμεθα· καὶ τὴν πρὸς τὸν Δεσπότην

καὶ ἔμνυσί.

παρρησίαν, αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ως ἀλάβαστρον μύρου τὸ αἷμά σου προσενήνοχας Χριστῷ τῷ Θεῷ, Κυριακὴ πολυάθλε, χάριν εἰληφας πλουσίως· παρ' αὐτοῦ θεραπεύειν τὰς νόσους τῶν προστρεχόντων σοι· διὸ αἰτοῦμέν σε, ὡς παρρησίαν ἔχουσα πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ μνήμῃ σου ἀξιάγαστε, τοῦ πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε.

Ως ἐν πέτρᾳ στερρᾷ τῆς ὁμολογίας σου, περωθεῖσα Κυριακὴ ἀξιάγαστε, τὸν ἀρχέκακον δράκοντα τὸν τὴν Εὐὰν περνήσαντα ὠραίοις ποσὶ κατεπάτησας, καὶ στέφος νικητικὸν ἐπαξίως ἀπέληφας, παρὰ τοῦ στεφοδότου Χριστοῦ, διὸ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων τὴν μνήμην σου.

Ἦχος β'.

Μετὰ τῶν ἄνω ταγμάτων συνηριθμῆθης ἐνόησε, κόσμον λιποῦσα, καὶ τὸν Χριστὸν ποθήσασα Κυριακὴ πανεύφημε, αἰτοῦσα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Σταυρὸν ὡς ὄπλον κραταῖον, ἐν χερσὶ κατέχουσα, Κυριακὴ μεγαλώνουμε, τὴν πίστιν ὡς θώρακα, ἐλπίδα θυρεόν, ἀγάπην τόξον· τῶν τυράννων τὰς τιμωρίας κατήργησας τελείως, τὴν κεφαλὴν δὲ τοῦ δράκοντος συντρίψασα, τὴν κεφαλὴν τμηθεῖσα χορεύεις ἐν Χριστῷ, ἀδιαλείπτως πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Δοξάζομέν σου Χριστὲ τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα τὴν εἰς ἡμᾶς γενομένην· ὅτι καὶ γυναῖκες κατήργησαν τὴν πλάνην τῆς εἰδωλομανίας, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου φιλόθρῳπε, τύραννον οὐκ ἐπτοήθησαν· τὸν δόλιον κατεπάτησαν· ἰσχύσαν δὲ ὀπίσω σου ἔλθειν, εἰς ὄσμὴν μύρου σου ἔδραμον πρεσβεύουσαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, ἤχος β'.

Τῆ φερωνύμω σου κλήσει, τὴν πράξιν κατάλληλον, ἔδειξας ὡς ἀληθῶς, Κυριακὴ μεγαλώνουμε· τῆ παρθενικῆ σου καθαρότητι, νυμφευθεῖσα Χριστῷ, εὐδοκίᾳ τοῦ Πατρὸς καὶ συνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· μαρτυρίου δὲ παλαισμάσι στερροῖς, ὑπερήστραψας λαμπρότερον, τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων· διὸ ὡς θυσία καθαρὰ καὶ ἄμωμος, τῷ οὐρανίῳ προσηνέχθης νυμφίῳ, τῶν παρθένων καὶ μαρτύρων ταῖς χορείαις ἀριθμούμενῃ, μεθ' ὧν αἰτησαι Κυριακὴ πολυάθλε δωρηθῆναι, τοῖς τιμῶσί σε, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Δεῦτε τὴν Μητέρα τοῦ φωτός, ὕμνοις ἀσιγήτοις βοῶντες, πάντες δοξάσωμεν· αὐτὴ γὰρ ἐκύησε τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, καὶ τὸ χαῖρε προσάξωμεν, ὡς μόνη τεκούση, πάντων ἀρχαιότερον, τὸν πρὸ αἰῶνων Θεόν. Χαίροις ἢ τὴν Εὐαν τεκοῦσα, πάλιν ἀναπλάσασα, χαίροις, ἄχραντε Παρθένε ἀπειρόγαμε.

Ἀπόστιχα. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Πολυώδυνα βάσανα, ὑποστάσα πανένδοξε· ἀνδρικῶ φρονήματι ἠτόμολῃσας, καὶ τῶν Ἑλλήνων σεβάσματα, ὡς κόνιν ἐλέπτυνας, καὶ τὸν τύραννον στερρῶς, ἀθληφόρε κατέβαλες ἐγκαυχώμενη, καὶ ἐφ' ὑπερβεν ἄστρον θρόνον θῆναι σὺ κατήσχυνας ἀνδρείως, Κυριακὴ μεγαλώνουμε.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον, καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου.

Τὸν ἀρχέκακον δράκοντα, τὸν τὴν Εὐαν γυμνώσαντα παρθάσει πρότερον μάρτυς ἐνδοξε, διὰ σταυροῦ ἀπενέκρωσας, ἀγῶσι δεσμεύσασα τοῖς διττοῖς σου εὐσεβῶς, Χριστὸν δύνα-

μιν ἔχουσα· ὃν ἰκέτευσ ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτρῳ τοὺς πόδας μου, καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.

Ωσπερ προῖκα πολύτιμον, σὺ νυμφίῳ προσήγαγες, τοὺς σεπτοὺς ἀγῶνάς σου μάρτυς ἐνδοξε, οὓς περ ἀνδρείως διήνυσας, Κυριακὴ πάνσοφε, ἀνωτέρα καὶ ποιῶν, καὶ πυρὸς καταφλέγοντος καὶ στρεβλώσεων ἐν Χριστῷ δεικνυμένη, τῷ τὴν νίκην, οὐρανῶθεν σοὶ παρθένε, θεουργικῶς χορηγήσαντι.

Δόξα, ἤχος β'.

Εν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ· ἐκεῖ κατεσκήνωσεν ἡ ἁγία, τὴν λαμπάδα ἄσβεστον τηρήσασα· ἀκούσωμεν τῆς παρθένου ἐγκώμιον. Ὡ παρθενία ναὸς Θεοῦ! Ὡ παρθενία μαρτύρων δόξα! Ὡ παρθενία ἀγγέλων συνόμιλε!

Καὶ νῦν.

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε ὁ ναὸς ὁ ἀκατάλυτος, μᾶλλον δὲ ὁ ἅγιος, καθὼς βοᾷ ὁ προφήτης· ἅγιος ὁ ναὸς θαυμαστός ἐν δικαιοσύνῃ.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον. Ὅτι σοῦ ἐστιν.

Ἀπολυτικίον τῆς ἁγίας. Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Φερωνύμω τῆ κλήσει τὴν σπουδὴν σου κατάλληλον ἀνεδείξω ἀληθῶς, Κυριακὴ μεγαλώνουμε· κυρία σαρκός τε καὶ παθῶν ἀτίμων ἐφάνης, ἀνδρικῶς καὶ παρέχεις τὰς ἰάσεις τοῖς εὐσεβῶς τῷ ναῷ σου προσπελάζουσι· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐν κινδύνοις ἡμῶν προστατὴν δείξαντι.

Καὶ νῦν, Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε.

Ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων, καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ ὄρθρῳ, Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, εἰ τύχη Κυριακῆ, πρῶτον τὸ ἀναστάσιμον, εἶτα Τροπάριον τῆς ἁγίας, Φερωνόμως τῇ κλήσει. Καὶ νῦν, Τοῦ Γαβριὴλ.

Μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν.

Κάθισμα ἤχος α'. τὸν τάρον σου Σωτήρ.

Τὸ αἷμά σου σεμνὴ, ὡς ἀλάστρον μύρου, ἐνήνοχος Χριστῷ, τῷ νυμφίῳ σου πόθῳ, ἀντάμειψιν δὲ εἴληφας παρ' αὐτοῦ ἀξιάγαστε· ἔθεν ἔλαβες τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν, πᾶσαν φάλαγγα ἀποδιώκειν δαιμόνων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτὸν τοῦ Δεσπότη δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια καὶ κρατικὰ προστασία, καὶ σώσεις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, ἤχος δ'.

Τὸν ὠραιότατον Χριστὸν ἀγαπήσασα, καὶ δι' ἀγνείας τὴν ψυχὴν ὠραίησασα, διὰ παντοίων πόνων τε καὶ θλίψεων, τούτῳ κατηγγύωσαι ὡς παρθένος καὶ μάρτυς· ἔθεν σὲ ἤξιώσεν οὐρανίων θαλάμων, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσιν αὐτὸν τῶν σὲ τιμώντων Κυριακῆ πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Ὁὕσιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰ μὴ γὰρ σὺ πρόιστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώξεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Τὸν τάρον σου Σωτήρ.

Ως ἄρωμος ἀμνάς καὶ ἀγνή τῷ Κυρίῳ, συνήφθης μυστικῶς, ἐν σεμνότητι βίου, τῷ κάλλει τῆς ἀθλήσεως, σεαυτὴν ὠραίησασα· ἔθεν εἴληφας τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν, ἱκετεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Δεσπότη τῶν πίστει τιμώντων σε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ ἐπιστάμεθα πάντες, παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν ἀμαρτωλοὶ προστασίαν, σὲ κεκτῆμεθα ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην Πανάμωμον.

Εἶτα, Οἱ ἀναβαθμοί, τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον, ἤχος β'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάπτωσεν ὁ Κύριος.

Πᾶσα προή.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ὁμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις.

Ὁ Ν'. Δόξα, Ταῖς τῆς ἀθληφόρου.

Καὶ νῦν, Τῆς Θεοτόκου.

Ἐλεήμων ἐλέησόν με. π.λ. β'.

Παρθενομάρτυς ἀθληφόρε, Κυριακῆ Πανένδοξε, τοὺς τὴν ἀθλησιν τὴν σὴν ἀξίως ἐκτελοῦντας, αἰτησαι ῥυσθῆναι πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, μάρτυς πανακοῖδιμε.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Οἱ κανόνες, ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς τέσσαρα
καὶ τῆς ἁγίας.

ᾠδὴ α'. ἤχος δ'. τῆς Θεοτόκου.
Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς γεγέννηκας Θεὸν καὶ Κύριον, καὶ Θεο-
τόκος μόνη ἀληθῶς, καὶ κυρίως ἐκλήθης ἀγνή· διὸ πιστῶς γε-
ραίρομεν καὶ κατὰ χρέος σὲ δοξάζομεν.

Νυμφῶνα τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως, ἀγνή πανάχραντον,
καὶ λογικὸν γινώσκων σε σαφῶς. Ἰκετεύω ρυθῆναί με, παθῶν
σαρκὸς καὶ πνεύματος καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Ως κλίμαξ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀφίξεως, τοῦ Παντοκράτορος·
δι' ἧς Θεὸς κατήλθεν ἐπὶ γῆς ἐκ γηίνων παθῶν τῆς σαρκὸς
πρὸς οὐρανὸν ἀνύψωσον καὶ πρὸς Θεόν με χειραγώγησον.

Φωτί με τῶν πρεσβειῶν σου φώτισον, νυκτὶ καθεύδοντα· ἡ
γενομένη Μήτηρ τοῦ φωτός, καὶ πρὸς φῶς τὸ ἀνέσπερον, καὶ
πρὸς ζῶην αἰώνιον, σὴ εὐσπλαγχνίᾳ καθοδήγησον.

Ὁ κανὼν τῆς ἁγίας, οὗ ἡ ἀκροστιχίς,
Τὴν πρὸς Θεόν μοι μάρτυς ἴθυρον τρίβον.

ᾠδὴ α'. ἤχος ὁ αὐτός.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.

Τῆς θείας φωτοδοσίας χάριτι, καταλαμπρύνεσθαι, τοὺς
ὑμνητὰς μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Κυριακῆ δυσώπησον, μαρτυρικῆ
λαμπρότητι, καὶ παρθενίᾳ διαλάμπουσα.

Νθείω δυναμωθεῖσα Πνεύματι, καὶ καταισχύνασα τῶν
πονηρῶν πνευμάτων τὴν πληθύν, Κυριακῆ πανεύφημε, πνευ-
ματικαῖς φαιδρότησι, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας καταφαίδρυνον.

Νομίμως πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐνδόξε, μάρτυς ἐχώρησας, τῶν
θεοπνευστῶν λόγων διδασκαίς, κοσμουμένη λαμπρότατα, καὶ
τὰς βουλὰς ἐμύρανας τῶν ἀσεβούντων πανασίδιμε.

Θεοτοκίον.

Παρθένος τῷ βασιλεῖ παρίστασθαι, σὺ ἀπηνέχθης Χριστῷ,
τῆς ἐκλεκτῆς ὀπίσω καὶ σεπτῆς, ὑπὲρ νοῦν θεομήτορος, καὶ
Ἱερὸν ἀνάθημα, ἐπουρανίου ναοῦ γέγονας.

Ἔτερος κανὼν τῆς ἁγίας, οὗ ἡ ἀκροστιχίς,

Χαίρων κροτῶ σε μάρτυς εὐσεβοφρόνως.

ἤχος β'. Δεῦτε λαοὶ ἄσωμεν.

ᾠδὴ α'.

Χαρμονικῶς ἐπὶ τῇ μνήμῃ χορεύσωμεν, τῆς ἀθληφόρου
μάρτυρος, καὶ ἐκδοήσωμεν ταῖς αὐτῆς ἱκεσίαις, Χριστὲ σωτῆρ
οἰκτιρῶν, σῶζε τὸν κόσμον σου.

Αἴγλη τῇ σῇ φωτιζομένη ἡ ἐνδόξος, Κυριακῆ φιλάνθρω-
πε, σκότος διέφυγε πολυθεοῦ ἀπάτης, καὶ πᾶσιν ἰαμάτων
φέγγος ἀπήστραψεν.

Ινα Χριστῷ, τῷ ἀθανάτῳ νυμφίῳ σου εὐαρεστήσης, θάνα-
τον καὶ πῦρ καὶ βάσανα, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω· διὸ τῆς ἀθανά-
του δόξης ἠξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Ρύμην ἀγνή, τὴν τοῦ θανάτου ἀνέστειλας, ἀθανασίας
πρόξενον, Χριστὸν κηύσασα· ὃν ὁ Ἄδης θανέντα, βουλήσει ἐ-
κουσίᾳ, ἰδὼν ἐτρόμαξεν.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

ᾠδὴ γ'.

Οὐκ ἐν σοφίᾳ καὶ δυνάμει καὶ πλοῦτῳ κυχόμεθα

Νάουσα κρήνη, θλιβομένοις παράκλησιν πέφηνας· διὸ Δέ-

σποινα κάμοί, πρεσβευτικῶν σου ναμάτων ροήν, βλύσον καὶ κατάσθεςον παθῶν τὴν κάμινον.

Τραυματισθέντα, λογισμῶν ἐξ ἀτόπων θεράπευσον, ἢ τῆς φύσεως ἡμῶν ἰσαμένη πληγὴν χαλεπὴν τὸν ταύτης γὰρ τέτοκας πλάστην καὶ Κύριον.

Εν τῷ πελάγει τῶν πολλῶν μου πταισμάτων Πανάμωμε, καὶ παθῶν καὶ πειρασμῶν κλυδωνιζόμενον τάχει πολλῶ λιμένι καθόρμησον σῆς ἀντιλήψεως.

Τὴν πλατυτέραν οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ὑπερτέραν σε, συμπτωθεὶς καὶ σπενωθεὶς ταῖς τῶν ἐχθρῶν ἐπιθέσεσιν, ἐν θλίψει πλατύναι με, δέομαι Δέσποινα.

Τῆς ἀγίας. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ ἡ Ἐκκλησία.

Ρημάτων σου ταῖς πλοκαῖς, περισχεθεὶς ὁ δυσσεβὴς ταῖς φυλακαῖς ὤετο, ἀντικατασχέιν τὴν ἀνδρίαν σου.

Οπίθος ὁ τοῦ Θεοῦ, τὴν προθυμίαν τῆς ψυχῆς εὐτονον, Μάρτυς Χριστοῦ ἔδειξε, καὶ ἡ τοῦ Σωτῆρος ἐπίνοια.

Σαρκὸς μὲν περιφρονεῖν, ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς ἔσπευσας ἔθεν δειναῖς μάστιγι, κατατεμνομένη ὑπέφερες.

Θεοτοκίον.

Θυμίαμα προσηνές, ἐπιτεθὲν μαρτυρικοῖς ἀνθραξι, τῷ νοητῷ ἀνθρακι, τῷ ἐκ τῆς Παρθένου σὺ γέγονας.

Εἰρμός. Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε.

Ο λόγος τοῦ Θεοῦ ἀγνήν σε ἄφθορον, ὠραίαν τῷ κάλλει μάρτυς δειχθεῖσταν ἑαυτῷ νύμφην προσήγαγεν, ἐρασθεὶς σου δι' ἄκραν ἀγαθότητα.

Τὰ κάλλη τὰ ἐκτὸς καταμαράνασα τὴν ἔνδον ὑπέδειξας εὐμορφίαν, τῷ γινώσκοντι τὰ κρύφια· διὰ τοῦτό σε μάρτυς ἐμνηστεύσατο.

Ως κλάδος ἱερὸς ὠραία τέθηλας, ἐκ ρίζης ἀγίας παρθενομάρτυς, καὶ καρποὺς ὠραίους ἤνεγκας, τὴν τρυφήν τὴν ἀγῆρω προξενουῦντάς σοι.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν τοῦ Θεοῦ τὴν ἐνουπόστατον, τεκοῦσα Παρθένη τοῦ σοφιστοῦ με τῆς κακίας ἐλευθέρωσον, μεσιτία σου μόνη παναμώμητε.

Καθασία. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Κάθισμα. Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι.

Τὰς βασάνους γενναίως ἢ ἀθληφόρος Χριστοῦ ὑπαμείνασα πάσας τὰς τῶν τυράννων Χριστέ, κατεπάτησεν ἐχθρὸν τὸν πολυμήχανον καὶ ἀνεδείχθη ἀληθῶς τροπαιοφόρος κατ' αὐτοῦ, καὶ στέφος εἴληψε νίκης, ἐκ σοῦ τοῦ ἀγωνοθέτου, καὶ νῦν πρεσβεύει σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Αγναίς στυλιπνότητι κρίνον ὡς εὐσμον, κοιλάσιν ἐξήνηθησας, Κυριακῇ τῷ Χριστῷ, μαρτύρων πανεύφημε· λάμψεσιν ἐφωτίσθης, ἐπιγνώσεως θείας, πλάνης δυσωδεστάτης ἀπελεύουσα βλάβην· διὸ καὶ ἐορτάζομεν μάρτυς τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰ μὴ γὰρ σὺ προίστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐ-

λευθέρους ; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους
σώζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ῥοδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ιατῆρα καὶ σωτῆρα, καὶ λυτῆρα τῶν θλίψεων, ἡ τεκοῦσα
Κόρη, πάντων με δεινῶν ἐλευθέρωσον, καὶ εὐφροσύνης ἀρρήτου
τὴν καρδίαν μου, Κόρη πλήρωσον, ὅπως αἰεὶ μακαρίζω σε.

Αγλαόκαρπὸν σε δένδρον καὶ φυτὸν εὐσκιόφυλλον οἱ πι-
στοὶ καλοῦμεν· ὡς ἀθανασίας ἐκφύσαντα καρπὸν ὥραϊον τῷ
κάλλει καὶ σωτήριον· ὃν ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων σε.

Ωκαινῆς καὶ παραδόξου μίξεώς τε καὶ κράσεως ! παρθε-
νία τόκον ἤνωσε, τεχθεὶς ὁ Θεάνθρωπος· καὶ τὴν τεκοῦσαν ἀ-
φράστως κατέλιπε πάλιν πάναγνον ὡς πρὸ τοῦ τόκου καὶ ἀ-
φθορον.

Οταῖς ἄνω στρατηγίαις φοβερὸς καὶ ἀπρόσιτος, πρόσσιτος
τοῖς κάτω ὤφθη ἐξ ἀνάνδρου νεάνιδος, ἦν εὐσεβῶς Θεοτόκον
ὀνομάζομεν, καταλλήλως τῷ τόκῳ τὴν κλησιν πλουτήσασαν.

Ἔτερος τῆς ἁγίας.

Επτερωμένη τῷ ἔρωτι τοῦ Δεσπότη, τῶν ἀλγεινῶν βα-
σάνων, οὐκ ἤσθάνου θεόφρον, τὸν νοῦν μεταστῆσασα πρὸς τὸν
σοὶ ποθοῦμενον.

Οἀπατήτας τὴν Εὐὰν ἐν παραδείσῳ, καταπατεῖται, Κό-
ρης, ὑπὸ πόδας ὠραίου Κυριακῆς μάρτυρος, ὡς οὔσης θεόφρονος.

Νενυμφευμένη νυμφίῳ τῷ ἀθανάτῳ, διὰ σαρκὸς θανάτου,
πρὸς ζωὴν μετετέθης, αἰωνίας λήξεως τυχοῦσα πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Μεμυημένη τὰ θεῖα τῷ ἐκ παρθένου καὶ θεοτόκου κόρης,

σαρκωθέντι ἐβόας, σύ μου εἰ φιλάνθρωπε ἰσχὺς τε καὶ ὕμνησις.

Ἔτερος, ἤχος β'.

Εἰσακήκοα Κύριε.

Επὶ βήματος ἵστασο Κυριακῆ, ἀδίκως κρινομένη, καὶ κριτῆ
δικαίῳ ἐνατενίζουσα.

Μέλη σώματος ἐδώκας, εἰς αἰκισμοὺς καὶ αἵματος παρ-
θένε ταῖς ροαῖς, ἀσάρκους ἐχθροὺς ἐβύθισας.

Αταπεινώτος ἔμεινας, Κυριακῆ βασάνοις ὀμιλοῦσα, καὶ
τὴν ἐπηρμένην ὄφρυν κατέβαλες.

Θεοτοκίον.

Ρύσαι πάσης κακώτεως, τοῦ δυτμενοῦς Παρθένε, τοὺς εἰ-
δότας ἀληθῶς, Θεοῦ σε Μητέρα πάναγνε.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν.

Ῥοδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς. Ἦχος δ'.

Παράδεισος ζωῆς, Θεοτόκε ὑπάρχουσα, θανάτου τῆς ἀ-
μαρτίας καὶ παθῶν πολυτρόπων, ἐκλύτρωσαι τοὺς δούλους σου.

Αλάβαστρον ἀγνή, νοητὸν σὺ ὑπάρχουσα, τοῦ μύρου τοῦ
κενωθέντος, ἐπὶ γῆς οὐρανόθεν, κάμει νῦν εὐωδιάσον.

Ρεύσαντα πρὸς φθοράν, ἀνεκτήσω τὸν ἄνθρωπον, διὰ τοῦ
θείου σου τόκου, καὶ τῆς πρὶν ἀφθαρσίας, Παρθένε κατηξίωσας.

Ως οὔσα Χερουβίμ, Σεραφίμ ὑπερτέρα τε, πανάχραντε
Θεοτόκε, τὴν ψυχὴν μου φωτί σου, τῷ θεῷ καταλάμπρυνον.

Τῆς ἀγίας.

Ονοῦς σου εὐσεβῶς, τῇ ἀγάπῃ τοῦ κτίσαντος ἐνούμενος ἀθλοφόρε, τῶν τοῦ κόσμου ἡδέων, εὐτόνως κατεφρόνησεν.

Ιθύνουσα τὸν σόν, λογισμὸν πρὸς τὴν μέλλουσαν, αἰώνιον εὐφροσύνην, ἀθυμίας βασιάνων, καὶ πόνων οὐκ ἐφρόντισας.

Μακρότης ἡμερῶν, καὶ τερπνὴ ἀγαλλίασις, δεδώρηται σοι Θεόφρον, ἀντὶ κόπων οὐς ἔτλης, Κυριακῇ τῶν ἄθλων σου.

Θεοτοκίον.

Αιθεῖται δωρεαί, ταῖς παρθένοις καὶ μάρτυσι, πηγάζουσιν ἐκ Παρθένου, τοῦ Χριστοῦ γεννηθέντος, τῆς μόνης Θεομήτορος.

Ἄλλος. Ὁ τοῦ φωτός χορηγός.

Ἦχος 6'.

Τὴν καθαρὰν σου ψυχὴν, ναὸν Θεοῦ παναληθῆ δείξασα, Κυριακῇ, ναοὺς τῶν εἰδώλων ἡδάφισας, Χριστὸν ἐπικαλούμενη, τὸν σὲ δυναμώσαντα.

Υψωσας χεῖρας καὶ νοῦν, πρὸς τὸν Χριστὸν Κυριακῇ ἐνδοξε, καὶ φοβερῶ σεισμῶ τοὺς ἀθέους, κατέπληξας εἰς γῆν, κατανευκότας, καὶ βλέπειν μὴ σθένοντας.

Σὲ ὁ τῶν ὄλων Θεός, θαρσοποιεῖ ζώσῃ φωνῇ ἄνωθεν, τοὺς αἰκισμοὺς, φέρειν τῶν ἀνόμων, γενναίῳ λογισμῶ, ὅπως ἀναδήσῃ, τῆς νίκης τὸν στέφανον.

Θεοτοκίον.

Ελυσας ἄχραντε, τῶν προπκτόρων τὴν ἀρὰν τέξασα ἄνευ σαρκός, σεμνὴ θελημάτων, τὸν πάντα τῷ αὐτοῦ, θελήματι θεῖῳ σαφῶς οὐσιώσαντα.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

ᾠδὴ 5'. Θύσω σοι μετὰ φρονῆς αἰνέσεως.

Οἰκτερον ὡς συμπαθῆς ἐμὲ τὸν ἀκάχατον, καθαρωτέρα ὡς οὔσα λαμπηρόνων ἄχραντε, τοῦ ἡλίου καὶ φωτός μου τὴν καρδίαν, ἐνθέου σου πλήρωσον.

Εστησας τὴν φθορὰν νεμομένην τῆς φύσεως, δι' ἀκραίφνοῦς ἀφθορίας, ἀλλὰ στήσον ἄχραντε τῶν παθῶν μου τοὺς χεϊμάρρους, καὶ σαρκικοῦ φρονήματος ρύακας.

Υμῶ σε τὴν Θεὸν ὑπερύμνητον τέξασαν, καὶ ἱκετεύω σε πῶθι φοβερᾶς με δίκης καὶ αἰωνίου, Θεοτόκε κατακρίσεως, ρῦσαι καὶ σῶσόν με.

Μόνην σε τιμιωτέραν ἐγνωμεν πάναγνε, τῶν Χερουβίμ ὡς τεκοῦσαν, τὸν αὐτὰ ποιήσαντα ἐκ μὴ ὄντων, ὃν δυσώπει οἰκτερῆσαι, ἡμᾶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ἄλλος τῆς ἀγίας.

Ρομφαίαι αἱ τοῦ ἐχθροῦ εἰς τέλος ἐξέλιπον, νῦν γὰρ νεάιδες τοῦτον, καὶ παρθένοι κόρρι καταπατοῦσι τῇ δυνάμει τῇ τοῦ Σταυροῦ προδήλως ρωννύμεναι.

Τὴν πτώσιν τῆς προμήτορος Εὐας ἀνώρθωσαν, αἱ θυγατέρες αἱ ταύτης, τοῖς τῆς νίκης ἄθλοις στεφανωθεῖσαι, καὶ ποικίλα περιφανῶς ἐγείρασαι τρόπαια.

Υπέστης τὴν τοῦ πυρός ὀριμύτητα πάνσοφε, τοῦ σοῦ νυμφίου τῷ πῶθι, Κυριακῇ μάρτυς πυρπολουμένη, καὶ τὴν φλόγα τῆς ἀπάτης ἀνδρείως κατέσβεσας.

Θεοτοκίον.

Στόματι θεολόγω, καὶ γλώσση θεόφρονι, τὰς τῶν τυράννων θωπείας, ἀπεκρούσω μάρτυς, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκωθέντα, θεολογοῦσα τῆς Θεομήτορος.

Ἔτερα, ἤχος β'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος.

Υπερέβης τοὺς ἔρους τῆς φύσεως, ἐν τῇ ὑπὲρ φύσιν ἀθλήσει πανεύφημε, καὶ τὸν τὴν Εὐάν τρώσαντα, τοῖς μεγίστοις σου πόνοις κατέτρωσας.

Σταλαγμοῖς τῶν αἱμάτων σου πάνσεμνε, τῆς πολυθείας βυθὸν ἀπεξήρανας, καὶ ἰαμάτων πέλαγος, τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν ἀνέβλυσας.

Επὶ βήματος θῆρες ἠδέσθησαν, σὲ τὴν ἀδιάφθορον ἀμνάδα ἐνόοξε Κυριακή, καὶ σέβας σοι ὡς Χριστὸν σεβομένη ἀπειμειμαν.

Θεοτοκίον.

Βασιλέα κυήσασα Κύριον, οἷά περ Βασίλισσα θεοχαρίτωτε, τοὺς ἐπὶ σοὶ προστρέχοντας, οὐρανῶν βρασιλείας ἀξίωσον.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην.

Κοιτάκιον· ἤχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ημάρτυς Χριστοῦ ἡμᾶς συνεκαλέσατο, τοὺς ἄθλους αὐτῆς τοὺς θεῖους καὶ παλαιίσματα, ἐγκωμίαις ἄσαι νῦν φερωνύμως αὕτη γὰρ πέφηεν, ὡς ἀνδρεία τῷ φρονήματι, κυρία νοός τε καὶ παθῶν ἀπρεπῶν.

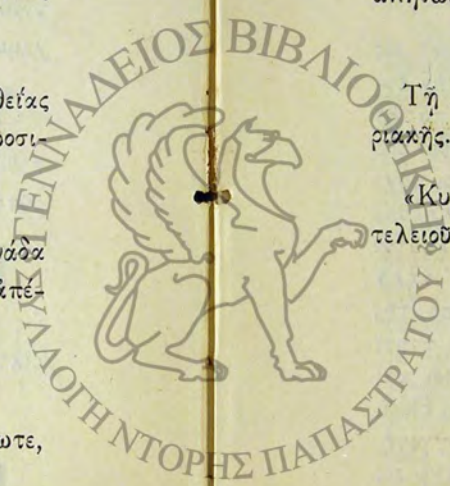
Ὁ οἶκος.

Τῆς τῶν εἰδώλων πλάνης κρατούσης ἀνά πάσαν τὴν

γῆν, καὶ περιπολούσης, φιλόχριστοι, Μέδοντός τε δυσσεβοῦς καὶ ἀπανθρώπου ὄντος παρὰ πάντας ἀνθρώπους, προσεκυνεῖτο ἡ τῶν ἀθέων μιαιρὰ καὶ δυσώνυμος αἵρεσις· τῇ τούτου γὰρ ἀθεωτάτῃ φωνῇ τὰ πλήθη ὑπήκουεν, ὡς τοῖς μὴ εἰκουσι τῇ αὐτοῦ ἀσεβείᾳ θάνατον ἀπειλοῦσι σφοδρὸν τε καὶ δύσμορον. Ἄλλ' ἡ Μάρτυς Χριστοῦ, τὰς τῶν τυράννων ἀθέους προσταγὰς τε καὶ ἀπειλὰς καταπτύσασα, καὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου κηρύξασα, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησεν· ὅθεν ὠφθη ἀληθῶς κυρία νοός τε καὶ παθῶν ἀπρεπῶν.

Τῇ Ζ'. Ἰουλίου μνήμη τῆς Ἁγίας μεγαλομάρτυρος Κυριακῆς.

«Κυριακή θανοῦσα, τὴν τομὴν φθάνει προαιρέσει, πλὴν καὶ τελειοῦται ξίφει.»

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Εὐλόγησον Πάτερ.

Ἀπὸ δύο τρόπους παρακινεῖται ὁ ἄνθρωπος καὶ ποιεῖ εἰς ἄλλον ἄνθρωπον ἀγαθόν· ἢ ἀπὸ φυσικὸν τρόπον, ἢ διὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ φυσικὸν μὲν τρόπον εἶναι, ὅταν ὁ πατήρ ἀγαθοποιῇ τὸν υἱὸν του, καὶ ὁ υἱὸς τὸν πατέρα, καὶ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν, καὶ συγγενὴς τὸν συγγενῆ· διότι οἱ τοιοῦτοι οὐχὶ τὸσον διὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ἀγαθοποιοῦσιν ἀλλήλους των, ὅσον κινούμενοι ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς φύσεως. Τοῦτον τὸν φυσικὸν τρόπον οὐ μόνον οἱ ἄνθρωποι τὸν ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλογα ζῶα, διότι καὶ αὐτὰ, ἀναγκαζόμενα ὑπὸ τῆς φύσεως, ἀγαπῶσι τὰ ὁμοιά των, καθὼς λέγει καὶ ὁ σοφὸς Σειράχ (Κεφ. ιγ'. 15.) «Πᾶν ζῶον ἀγαπᾷ τὸ ὅμοιον αὐτῷ, καὶ πᾶς ἄνθρωπος τὸν πλησίον αὐτοῦ.» Διὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ποιεῖ καλωσύνην ὁ ἄνθρωπος, ἐάν καὶ δὲν ἔχη τινὰ συγγενῆ, ὅμως διὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποῖαν λέγει εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον, «Παντὶ τῷ αἰτοῦντί σε δίδου,» ποιεῖ εἰς αὐτὸν ἐλεημοσύνην ἢ ἄλλην τινὰ συνδρομήν. Ἀπ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν τρόπον ἐπαρακινήθη καὶ ἐγὼ σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καὶ θέλω νὰ ποιήσω τὴν διδασκαλίαν μου ταύτην, ἢ ὁποῖα ὑπερβαίνει πᾶσαν ἄλλην σωματικὴν ἀγαθοποίησιν. Διότι ἀκούω πῶς εἶπεν ὁ ἄγγελος Ραφαὴλ πρὸς τὸν Τωβίτ (Κεφ. ιβ'. 7.) «Μυστήριον βασιλέως καλὸν κρύψαι, τὰ δὲ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἀνακαλύπτειν ἐνδοξόν,» διὰ τοῦτο ἐπαρακινήθη νὰ διηγηθῶ πρὸς τὴν ἀγάπην ὑμῶν, καθ' ὅσον μοι εἶναι δυνατὸν, περὶ τῆς σήμερον ἑορταζομένης Ἁγίας Κυριακῆς, νὰ ἀπὸ τὴν διήγησιν ταύτης γνωρίσητε τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ ἔργα, καὶ τὴν ἄπειρον αὐτοῦ δύναμιν. Διότι πῶς δὲν εἶναι θαυμαστὸν ἔργον Θεοῦ, γυνή, γένος ἀσθενέστερον, νὰ

νικήσῃ τὸν νεητὸν ἐχθρόν, τὸν Διάβολον; ἢ πῶς δὲν ἦτο αὐτὸ τὸ ἔργον παραδόξου δυνάμεως, σῶμα γυναικεῖον ἀπαλόν, νὰ ὑπομείνῃ τσσαύτας τιμωρίας; διότι ἀνὴρ νὰ ὑπομείνῃ τσας βασάνους δὲν εἶναι θαυμαστὸν, ἐπειδὴ ἔχει ἐκ φύσεως τὴν ἀνδρείαν τοῦ σώματος· ἀλλὰ διὰ νὰ τύχῃ γυνή νὰ ὑπομείνῃ θεληματικῶς τιμωρίας καὶ βασάνα, φανερόν εἶναι ὅτι οὐχὶ ἐκ φύσεως ἠδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ ταῦτα, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀπειρου τοῦ Θεοῦ δυνάμεως. Ἴνα λοιπὸν καταλάβητε τὰ τοῦ Θεοῦ θαυμάσια καὶ τὴν αὐτοῦ δύναμιν, ἀκούσατε μετὰ πάσης προθυμίας τὴν περὶ ταύτης διήγησιν, ἵνα καὶ αὐτὸν δοξάσητε, καὶ τὴν Ἁγίαν ἐπαινέσητε.

Μετὰ τὴν ἑνσαρκίαν οἰκονομίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ τὰ τετρακόσια ἔτη ἦσαν δύο βασιλεῖς κατὰ πολλὰ ἀσεβεῖς καὶ Χριστομάχοι, ὁ Διοκλητιανὸς λέγω καὶ Μαξιμιανός, τὸ ζεῦγος τοῦ Διαβόλου· καὶ ὁ μὲν Διοκλητιανὸς ἐβασίλευεν εἰς πᾶσαν τὴν Ἀνατολήν, ὁ δὲ Μαξιμιανός, ὅστις εἶχε γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Διοκλητιανοῦ τούτου, ἐβασίλευεν εἰς τὴν Δύσιν. Οἱ ἀσεβέστατοι οὗτοι βασιλεῖς τοιαύτην βουλήν ἐβουλήθησαν, ὥστε νὰ σβύσωσι παντελῶς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν νὰ ἀφανίσωσιν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς· διότι οὔτε πόλεις εἶχον εἰς τὸν νοῦν των νὰ προσθέσωσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν των, οὔτε ἔθνη ἤθελον νὰ ὑποτάξωσιν εἰς τὴν βασιλείαν των, ἀλλὰ μόνον ἓνα σκοπὸν ἀσεβάστατον εἶχον, καὶ ἐν ἔργον παρανομώτατον, νὰ τυρανῶσι τοὺς χριστιανούς. Τότε τί κακὸν δὲν ἐγένετο εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὸν Χριστόν; Ἐγέμιζον αἱ φυλακαὶ ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν καθ' ἑκάστην τιμωρουμένων χριστιανῶν· αἱ οἰκίαι, ὅσαι εἶχον κυρίους χριστιανούς, ἐρημίωνον· αἱ ἐρημίαι καὶ τὰ ὄρη μετεβάλλοντο εἰς πόλεις ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν χριστιανῶν, οἵτινες ἔφευγον ἐκεῖ. Οἱ πτωχοὶ χριστιανοὶ καὶ οἱ τῆς ἀληθείας φίλοι ἐπαιδεύοντο ὡς οἱ μεγαλιότεροι κακούργοι· τὰ χρήματα τῶν χριστιανῶν διηρπάζοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· οἱ νόμοι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἠλλοιοῦντο· διότι οἱ πατέρες Ἑλληνες παρέδιδον τοὺς υἱούς των εἰς θάνατον, διότι ἐπίστευον εἰς τὸν Χριστόν· οἱ παῖδες κατηγοροῦν τοὺς πατέρας των ὡς χριστιανούς· καὶ σχεδὸν νὰ εἶπω, σκότος καὶ σύγχυσις μεγάλη ὑπῆρχεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Διότι οἱ μὲν ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ εἶχον ἐλευθερίαν καὶ οἱ Δαίμονες ἐτιμῶντο, οἱ δὲ φίλοι τῆς ἀληθείας

χριστιανοὶ ἐδιώκοντο, καὶ ὁ ἀληθὴς Θεός, ὁ Χριστός, ὡς πλά-
νος ἐνουβρίζετο. Τότε τινὲς μὲν ὑπήγαινον φανερά καὶ ὠμολό-
γουν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, καὶ μὲ πολλὰ βάσανα ἀ-
πέθησκον· ἄλλοι δὲ πάλιν διὰ τὸν φόβον τῶν βασιάνων ὑπή-
γαινον καὶ ἠρνοῦντο τὸν Χριστὸν, καὶ ἐθυσίαζον εἰς τὰ εἰδῶλα.
Ὅσοι δὲ δὲν ἠδύναντο οὔτε νὰ μαρτυρήσωσιν, οὔτε ἤθελον νὰ
γείνωσιν Ἕλληνας, ἔφευγον εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὰ σπήλαια,
καὶ ἐκεῖ ἐκρύβοντο, ἀναμένοντες τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον
νὰ γνωρίσωσιν ὅτι εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ παρουσιασθῶσι.

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς ἦτό-
τις χριστιανός, ὀνόματι Δωρόθεος, καὶ εἶχε γυναῖκα χριστια-
νὴν καλουμένην Εὐσέβειαν· ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο πλούσιος καὶ
ἐλεήμων, πλὴν παιδίον δὲν εἶχεν, οὔτε ἄρρεν, οὔτε θῆλυ, καὶ
διὰ τοῦτο ἀείποτε ἦσαν λυπημένοι καὶ ὅσοι ἔχουσι πλούτον
καὶ δὲν γενῶσι παιδίον, αὐτοὶ γνωρίζουσι τί θλίψιν ἔχουσιν
οἱ τοιοῦτοι. Τί λοιπόν; ἐπαρακάλουν καὶ οἱ δύο τὸν Θεὸν νὰ
δώσῃ εἰς αὐτοὺς τέκνον, οὐχὶ μόνον διὰ κληρονομίαν τοῦ πλού-
του, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον διὰ παρηγορίαν τῶν θλίψεων αὐτῶν.

Ἄλλ' ὅμως ὁ Θεὸς ὅστις εὐλόγησε τὴν στεῖραν Σάρραν καὶ
ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, καὶ τὴν Ἐλισάβετ καὶ ἐγέννησε τὸν
Πρόδρομον, καὶ τὴν Ἄνναν καὶ ἐγέννησε τὴν Παρθένον Μα-
ρίαν, οὗτος ἐπήκουσε καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν, καὶ μετ' ὀλίγας
ἡμέρας συλλαβοῦσα ἡ Εὐσέβεια ἐγέννησε τὴν ἁγίαν ταύτην
ἐν ἡμέρα Κυριακῇ· διὰ τοῦτο, καὶ ὅταν ἐβάπτισαν αὐτήν, ἔ-
θεσαν τὸ ὄνομα αὐτῆς Κυριακῆν. Ἄλλ' ἐνῶ ἦτο μικρὰ ἀκόμη
τὴν ἡλικίαν, ἔδειχεν ἐξ ἀρχῆς ὅποια ἤθελε γείνει εἰς τὰ ὑστε-
ρα· διότι δὲν ἐπαιζεν ἀτάκτως, καθὼς τὰ ἄλλα κοράσια, οὐδὲ
ἐνασχολεῖτο εἰς ἄπρεπα παιγνίδια, οὐδὲ εἰς τὰς ἀργολογίας
καθὼς τὴν σήμερον πολλὰ κοράσια ποιοῦσι τοῦτο, οὔτε τοὺς
περιπάτους ἡγάπα, ἀλλὰ, καθημένη εἰς τὴν οἰκίαν τῶν γονέων
τῆς, μετὰ πολλῆς εὐλαβείας καὶ προσοχῆς ἠκροᾶτο τὰς νου-
θεσίας αὐτῶν. Ὅτε δὲ ἐφθασεν εἰς ὄριμον ἡλικίαν, τότε πε-
ρισσότερον ἐφάνη ἡ φρονιμότης, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν ψυ-
χὴν τῆς· διότι, ὅσον ἠῤῥανε τὸ σῶμά της, τοσοῦτον καὶ ἡ
γνώσις αὐτῆς ἐπερίσσευε καὶ τὸ κάλλος ἐλαμπεν. Οὐδόλως ἡ-
κούετο ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἀργολογία, ἢ κατὰκρισις, ἢ
ψευδός, καθὼς εἶναι τὴν σήμερον τινες γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι,
ἐνῶ πρέπει νὰ στέκωνται μετὰ πολλῆς εὐλαβείας εἰς τὴν Ἐκ-

κλησίαν, συνομιλοῦσι καὶ κατακρίνουσιν ἡ μία τὴν ἄλλην· ἐνῶ
πρέπει νὰ κάθωνται σωφρόνως καὶ εὐτάκτως εἰς τοὺς γάμους,
σηκώνονται καὶ χορεύουσιν· ἐνῶ πρέπει νὰ ἀκροάζωνται μετὰ
πίσσης ἡσυχίας τὴν ψαλμωδίαν καὶ τὰς διηγήσεις τῶν ἁγίων,
συνάζονται καὶ χορεύουσι· καὶ τὸ παράδοξον εἶναι ὅτι ἔχουσι
διὰ ἔπαινον τό, ποία νὰ στολισθῇ καὶ νὰ χορεύσῃ καλεῖτεραι·
βαβαὶ τῆς ἀπωλείας! Ἄλλ' ἡ Ἁγία δὲν ἐποίει τοιοῦτοτρόπως,
οὐδὲ μετεχειρίζετο τὴν εὐμορφίαν τῆς εἰς ἔρωτας νέων ἀτά-
κτων, δηλαδὴ νὰ στολιζήται ἢ νὰ ψιμυθώνηται πῶς νὰ ἀ-
ρέσῃ εἰς τοὺς νέους, οὔτε παρέκλυπεν ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ
νὰ ἀγρεύῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνδρῶν· πάντοτε ἐν ἔργον εἶχεν
ἀπαραίτητον, νὰ στολιζῆ τὴν ψυχὴν αὐτῆς μετὰ νηστείαν, με-
τὰ ἐγκράτειαν, μετὰ σιωπὴν, μετὰ προσευχὴν, μετὰ τὴν φύλαξιν τῶν
ὀφθαλμῶν, καὶ τὴν κράτησιν τῆς γλώσσης. Πολλοὶ ἄρχοντες
ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἐπεθύμησαν νὰ λάβωσιν αὐτὴν νύμφην εἰς
τοὺς υἱοὺς αὐτῶν, ἀλλ' αὐτὴ ἀγαπῶσα τὴν παρθενίαν, κατὰ
μίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, δὲν ἤθελεν οὔτε καν νὰ ἀ-
κούσῃ λόγους περὶ ὑπανδρείας· πολλάκις δὲ καὶ ὅταν οἱ γονεῖς
αὐτῆς ἔλεγον αὐτῇ περὶ γάμου, διότι εἶχον αὐτὴν μονογενῆ
καὶ ἤθελον νὰ ἰδῶσιν ἀπ' αὐτῆς κληρονομίαν τοῦ γένους, αὐτὴ
ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς τοιοῦτους λόγους μετὰ πάσης εὐλαβείας
καὶ συνέσεως· Ὡ τιμιώτατοι γονεῖς! ὅχι ὅτι ἡ παρακοὴ τῶν
παίδων εἶνε καλὴ πρὸς τοὺς γονεῖς, καὶ διὰ τοῦτο δὲν σὰς
ἀκούω νὰ λάβω ἄνδρα, ἀλλ' ὅτι ἐγὼ προκρίνω καλεῖτερα τὴν
παρθενίαν, καὶ θέλω νὰ γείνω νύμφη τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου·
διότι τί θὰ ὠφελήθῃ ἄνθρωπος, εἰὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον
καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καθὼς λέγει ὁ Χριστός; καὶ
ἐμὲ τί θέλει με ὠφελήσῃ ἡ ὑπανδρεία; ποία γυνὴ ὑπανδρευθῆ,
καὶ δὲν μετενόησῃ; ποία ἔγεινε μήτηρ, καὶ δὲν ἐλυπήθῃ; Διότι
ἢ τὸ παιδίον αὐτῆς ἀποθνήσκῃ, ἢ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἢ ὁ συγγε-
νὴς τοῦ ἀνδρός αὐτῆς, καὶ ἀναγκαίως θὰ ἔχῃ θλίψιν. Ἡ παρ-
θενία ὅμως δὲν ἔχει λύπην, οὔτε ἐννοίας πολλὰς, οὔτε φρον-
τιδας περισσὰς. Διότι ὅποια γυνὴ ὑπανδρευθῆ, προσέχει πῶς
νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν ἄνδρα αὐτῆς, καθὼς τὸ λέγει ὁ ἀπόστολος
Παῦλος· ἔχει φροντίδα πῶς νὰ ἐνδύσῃ τὰ παιδία αὐτῆς, καὶ
πῶς νὰ τὰ διαθρέψῃ. Ἐὰν δὲ καὶ ἀπομείνῃ χήρα, βαβαὶ τῆς
συμφορᾶς! τότε ἔχει περισσοτέραν θλίψιν καὶ μέριμναν. Ὅ-
ποία δὲ παρθενεύει, ἄλλην φροντίδα δὲν ἔχει, εἰμὴ μόνον πῶς

νά ἀρέσῃ εἰς τὸν Χριστόν. Διατί λοιπὸν θέλετε γονεῖς μου νά μὲ βάλετε εἰς τσοσαύτας φροντίδας; Ἡ Κυρία Θετόκος δὲν ἦτο Παρθένος; Ἀφῆτε λοιπὸν καὶ ἐμὲ νά γείνω δούλη αὐτῆς· ἀρκεῖ ἡ χάρις αὐτῆς νά μὲ διαφυλάξῃ· δυνατὴ εἶνε ἡ βοήθεια αὐτῆς νά δυναμώσῃ καὶ ἐμέ. Ἐγὼ θάρρος εἰς τὸν μονογενῆ αὐτῆς Υἱόν. ὅστις ἀγαπᾷ τὴν παρθεναίαν. Τοιοῦτους λόγους ἀκούοντες οἱ γονεῖς τῆς Ἀγίας ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς, εὐχαρίστουν καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τοιοῦτον τέκνον εὐλογημένον.

Εἰς ἐκεῖνας δὲ τὰς ἡμέρας ἦτό τις ἄνθρωπος, Ἕλλην μὲν τὴν θρησκείαν, πλούσιος δὲ κατὰ πολλὰ, καὶ εὕρισκετο εἰς τὴν πόλιν ἐκεῖνην, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκοντο καὶ οἱ γονεῖς τῆς Ἀγίας. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἄρχων, ἀκούων περὶ τῆς Ἀγίας Κυριακῆς ὅτι εἶναι νέα καὶ ὠραιοτάτη, καὶ ὅτι οὐδεμία κόρη εὕρισκεται νά τὴν ὑπερβαίνει κατὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν γνῶσιν, ἀπεφάσισε νά τὴν λάβῃ νύμφην εἰς τὸν υἱόν του, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν γνῶσιν, τὰ ὁποῖα εἶχεν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ἦτο καὶ μονογενῆς καὶ ἐμελλεν ὁ πολὺς βίος τῶν γονέων αὐτῆς νά ἔλθῃ εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Ἐχων λοιπὸν τοιοῦτον σκοπὸν ὁ ἄρχων ἐκεῖνος, ἐμήνυσεν εἰς τοὺς γονεῖς τῆς Ἀγίας ἵνα στέρξωσι καὶ αὐτοὶ τὸ συναικέσιον. Ἄλλ' ἡ Ἁγία, ἐπειδὴ ἦτο ἀφιερωμένη καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὸν Θεὸν ψυχῆ τε καὶ σώματι, δὲν ἠθέλησε παντελῶς νά ἀκούσῃ τὸν τοιοῦτον λόγον, μόνον εἶπεν· Ἐγὼ εἶμαι νύμφη καθαρὰ τοῦ Χριστοῦ μου, καὶ ἄνδρα δὲν λαμβάνω, ὅχι αὐτόν, ὅστις εἶνε Ἕλλην καὶ ἀλλότριος τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ Χριστιανὸς ἐάν ἦτο ἐγὼ δὲν ἐλάμβανον αὐτόν εἰς ἄνδρα, διότι ὑπεσχέθη ἑνώπιον τοῦ Χριστοῦ μου νά ἀποθάνω παρθένος. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἄρχων ἐκεῖνος, ἐθυμώθη κατὰ πολλὰ, καὶ ἀμέσως ὑπήγεν εἰς τὸν βασιλέα Διοκλητιανόν, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Βασιλεῦ, ζῆθι εἰς τὸν αἰῶνα· ὁ κόσμος ὅλος εἶναι ὑποτεταγμένος εἰς τὸ θέλημα τῆς βασιλείας σου, καὶ προσκυνεῖ εἰς τοὺς μεγάλους Θεοὺς· μία ὅμως κόρη ἐναντιοῦται εἰς τὸ πρόσταγμα σου, καὶ ὑβρίζει μὲν τὰ εἰδῶλα, λέγει δὲ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεός. Οὐ μόνον δὲ αὐτὴ καταφρονεῖ τὸν ὀρισμὸν τῆς βασιλείας σου, ἀλλὰ καὶ οἱ γονεῖς αὐτῆς εἶναι Χριστιανοί, καὶ οὔτε τοῖς εἰδώλοις θυσιάζουσιν, οὔτε ὑποτάσσονται εἰς τὴν βασιλείαν σου. Ἀκούσας λοιπὸν ταῦτα ὁ βασιλεὺς Διοκλητιανός, ἐπλήσθη ὄλος θυμοῦ,

καὶ ἀμέσως, ἀποστείλας στρατιώτας, ἔφερε τὴν Ἁγίαν καὶ τοὺς γονεῖς αὐτῆς ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς· Διατί δὲν τιμᾶτε τοὺς μεγάλους Θεοὺς, τοὺς ὁποίους τιμᾷ καὶ ἡ βασιλεία μου, ἀλλὰ κηρύττετε ἡμεῖς ἄλλον Θεόν, τὸν Χριστόν, ὃν ἐσταύρωσαν οἱ Ἰουδαῖοι ὡς κακοῦργον; Ἀπεκρίθη ὁ Δωρόθεος· Ἡμεῖς, βασιλεῦ, δὲν ἐμάθομεν ἐκ τῶν προγόνων ἡμῶν νά προσκυνῶμεν ψευδωνύμους Θεοὺς, ἀλλ' ἓνα Θεὸν ἀληθῆ, τὸν Χριστόν, ὃς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς ἦλθε, καὶ ἐσαρκώθη καὶ ἐσταυρώθη κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, καὶ ἀνελήθη, καὶ πάλιν μέλλει νά ἔλθῃ, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον ἅπαντα, καὶ ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· αὐτὸν κηρύττομεν, αὐτὸν ὁμολογοῦμεν ἀληθινὸν Θεόν· οἱ δὲ θεοί, οἵτινες τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν οὐκ ἐποίησαν, ἀπολέσθησαν, καθὼς λέγει καὶ ὁ προφήτης Ἰερεμίας. Ὡς δὲ ἤκουσε ταῦτα ὁ βασιλεὺς, διέταξε τοὺς στρατιώτας μετ' ὀργῆς νά ἀπλώσωσι κατὰ γῆς τὸν Δωρόθεον, καὶ νά τὸν δαίρῳσι τοσοῦτον, ὥστε ἢ νά θυσιάσῃ εἰς τοὺς θεοὺς, ἢ νά ἀποθῆνῃ ἀπὸ τὸν δαρμόν. Καὶ οἱ μὲν στρατιῶται ἐξετέλεσαν τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως· διότι, ἀπλώσαντες αὐτόν, ἔτυπτον ἀνηλεῶς, ἕως οὗ ἀπέκαμον· ὁ δὲ ἅγιος, ἔχων τὸν Χριστὸν ἐνδυναμοῦντα αὐτόν, ἀντὶ οὐδενὸς ἐλογίζετο τὰς βασάνους αὐτῶν, μάλιστα δὲ ἐμυκτήριζε καὶ ἀνεγέλα τὰ εἰδῶλα ὡς κωφὰ καὶ ἀναίσθητα. Τότε ἰδὼν ὁ βασιλεὺς ὅτι δὲν νικᾶται ὁ πατήρ τῆς ἁγίας οὔτε ὑπὸ τῶν πληγῶν, οὔτε ὑπὸ κολακείας, αὐτόν μὲν καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Εὐσέβειαν, τὴν μητέρα, λέγω, τῆς ἁγίας Κυριακῆς, ἀπέστειλεν εἰς τὸν μπερὴν τῆς πόλεως Μελιτινῆς, Ἰουστον καλοῦμενον, ἵνα ἐκεῖνος τιμωρήσῃ αὐτούς, ὡς ἄνθρωπος ἀνηλεῆς ὑπάρχων καὶ ἀνήμερος. Τὴν δὲ ἁγίαν Κυριακὴν, βλέπων αὐτὴν ὠραίαν, ἀπέστειλεν εἰς τὸν γαμβρὸν αὐτοῦ τὸν Μαξιμιανόν, ὅστις εὕρισκετο τότε εἰς τὴν Νικομήδειαν πόλιν, ἵνα ἐκεῖνος ἀνακρίνῃ αὐτήν.

Καὶ ὁ μὲν μπερὴς Ἰούστος, δύο καὶ τρεῖς φορές ἐξετάσας τοὺς γονεῖς τῆς ἁγίας, καὶ μὴ δυνηθεὶς οὔτε μὲ τιμωρίας, οὔτε μὲ κολακείας, οὔτε μὲ ἄλλον τινὰ τρόπον νά ἀποστρέψῃ αὐτοὺς τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, ἀπέκοψε τελευταῖον τὰς κεφαλὰς αὐτῶν μὲ ξίφος, καὶ οὕτως ἔλαβε τέλος ἡ ζωὴ αὐτῶν. Ὁ δὲ Μαξιμιανός, δεξιόμενος παρὰ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ πενθεροῦ

αὐτοῦ Διοκλητιανοῦ τὴν ἁγίαν Κυριακὴν, πρῶτον μὲν ἐθαύμασε τὸ κάλλος αὐτῆς, ἔπειτα δέ, παραστησάμενος αὐτὴν ἐπὶ τοῦ κριτηρίου αὐτοῦ, ἤρξατο λέγειν αὐτῇ τοιαῦτα· Τοῦτο πρέπει νὰ ἤξεύρης, ὦ κόρη, ὅτι ὁ μέγας βασιλεὺς Διοκλητιανός, διὰ νὰ λυπηθῇ τὸ κάλλος σου, δὲν ἠθέλησε νὰ σὲ τιμωρήσῃ ὡς Χριστιανήν, ἀλλὰ σε ἀπέστειλεν ἐνταῦθα πρὸς με· μὴ λοιπὸν θελήσῃς μόνη σου νὰ γείνης ἐχθρὰ τοῦ ἑαυτοῦ σου, νὰ παραδώσῃς τοιοῦτον σῶμα, εἰς τιμωρίαν καὶ βάσανα, ἀλλὰ προσκύνησον τοὺς θεοὺς, νὰ ἔχῃς τὴν ζωὴν σου, καὶ οὐ μόνον νὰ σοῦ χαρίσω καὶ ἄλλον πλοῦτον ἐπάνω τοῦ πατρικοῦ, ἀλλὰ καὶ νύμφη νὰ γείνης τοῦ βασιλέως εἰς ἓνα συγγενῆ του. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς Μαξιμιανὸς τοιαῦτα καὶ ἄλλα περισσότερα εἶπε, καταλιμπάνων τὴν Ἁγίαν· ἀλλ' αὐτὴ ἀπεκρίθη· Μὴ νομίσης, ὦ βασιλεῦ, ὅτι με τὰς τοιαύτας κολακείας, ἢ με τοὺς τοιούτους φοβερισμοὺς θέλω ἀρνηθῆ ἑγὼ τὸν γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν Χριστόν, διότι δὲν εἶναι καμμία βάσανος, οὔτε τιμωρία, οὔτε πείδεις, ἢ ὅποια νὰ με χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ· ἔχει ὁ πατρικός μου πλοῦτος ἢ ἄλλους, τοὺς ὁποίους θέλετε νὰ μοὶ δώσητε, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἐπίγειον βασιλείαν σας ἐάν μου δώσητε, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀρνηθῶ ἑγὼ τὴν εὐσέβειαν τῶν πατέρων μου· ἀλλ' οὐδὲ ἄλλον νυμφίον θέλω στέρξει νὰ προτιμήσω ἐκτὸς τοῦ Χριστοῦ μου, εἰς τὸν ὅποτον ἐχάρισα τὸν ἑαυτόν μου νὰ ζήσω καὶ νὰ ἀποθάνω παρθένος. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ Μαξιμιανός, ἐπλήσθη ὄλος θυμοῦ, καὶ πικρῶς διέταξε νὰ τανύσωσι τὴν Ἁγίαν εἰς τέσσαρα μέρη ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, καὶ νὰ τὴν δέιρωσι με ὦμα βούνευρα, ἕως οὔ ἢ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν, ἢ νὰ ἀποθάνῃ ἐκ τῶν βασάνων. Καὶ ὁ μὲν, ταῦτα εἰπὼν, ἐκάθητο ἀναμένων τὸ τέλος, διότι ἠλπίζεν ὅτι ὡς ἀσθενεστάτη γυνὴ θέλει δειλιάσει εἰς τὰς βασάνους· ἡ δὲ Ἁγία, ποιήσασα τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἐπὶ τοῦ σώματός της, οἰκειοθελῶς μετὰ πάσης εὐκοσμίας κατέπεσεν εἰς τὴν γῆν. Τότε οἱ στρατιῶται τοῦ βασιλέως, λαβόντες τὰ νεῦρα ἐκεῖνα τῶν βοῶν, τοσοῦτον ἀνηλεῶς ἐτυπτον τὴν Ἁγίαν, ὥστε καὶ δύο καὶ τρεῖς φορὰς ἐνηλλάχθησαν· καὶ οἱ μὲν στρατιῶται ἠγανάκτουσαν τύπτοντες αὐτὴν, ἡ δὲ Ἁγία, ἔχουσα τὸν Χριστόν ἐνδυναμοῦντα αὐτὴν, οὐδόλως ἐφαίνετο ὅτι ἐδάρη, ἀλλὰ τούναντίον τοσοῦτον ἔλαμπε τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὡς ἐάν ἦτο εἰς τερπνὸν περιβόλιον. Βλέ-

πων δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, καὶ νομίζων ὅτι οἱ στρατιῶται λυπῶνται αὐτὴν, καὶ δὲν τὴν δέρνουσι με ὄλην αὐτῶν τὴν δύναμιν, ἐβόησε πρὸς αὐτοὺς μετὰ μεγάλου θυμοῦ· Διατί, ὦ κακίστοι στρατιῶται, λυπεῖσθε τὴν ὑβρίστριαν τῶν θεῶν; Ἀπεκρίθη ἡ Ἁγία· Μὴ πλανῶ, Μαξιμιανέ, μηδὲ νόμιζε ὅτι θέλεις με νικήσει με τὰς τοιαύτας τιμωρίας, διότι ὁ Χριστὸς μου ἴσταται ἀοράτως, καὶ μοὶ δίδει δύναμιν νὰ μὴ συλλογίζωμαι τὰς βασάνους σου. Ὡς δὲ ἤκουσε ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ἐντραπείας ἀπὸ τοὺς περιστώτας ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ νικήσῃ μίαν νέαν κόρη, καθὼς ἐκείνην, ἐσκέφθη νὰ στείλῃ αὐτὴν εἰς τὸν μπεῆν τῆς Βιθυνίας, Ἰλαριανὸν λεγόμενον. Ἡ Βιθυνία δὲ εἶναι ἐπαρχία τῆς Χαλκηδόνος καὶ τῶν ἄλλων περὶ πόλεων. Ἦτο δὲ ὁ Ἰλαριανὸς οὗτος ἄνθρωπος θηριωδέστερος παντὸς ἀγρίου θηρίου, διότι τοῦτο πάντοτε ἐσκέπτετο, πῶς νὰ φανῇ πλέον φοβερώτερος εἰς τοὺς Χριστιανούς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἡγεμόνας τῆς Ἀνατολῆς· ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐνόμιζεν ὅτι, τιμωρῶν τοὺς Χριστιανούς, θέλει ἀρέσει εἰς τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλλήνων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι θέλει ἀκουσθῆ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τοὺς ἄλλους βασιλεῖς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἄρχοντας ὡς μέγα καὶ πολὺ. Εἰς αὐτὸν λοιπὸν τὸν Ἰλαριανὸν ἔστειλε τὴν Ἁγίαν, ἔγραψε δὲ καὶ γράμμα πρὸς αὐτόν, παραγγέλλων νὰ φροντίσῃ παντοιοτρόπως, ὅπως ἀποστρέψῃ τὴν Ἁγίαν ἀπὸ τῆς πίστεως τῶν Χριστιανῶν· καὶ ἐάν τοῦτο κατορθώσῃ νὰ ἀποστειλῇ αὐτὴν ὀπίσω πρὸς αὐτόν, αὐτὸς θέλει τιμῆσει καὶ ὑψώσει εἰς μεγαλείτερα ἀξιώματα.

Ἀφοῦ δὲ ὁ ἐπαρχος Ἰλαριανὸς ἔλαβε τὸ γράμμα τοῦ βασιλέως, ἐκάθησεν ἐπὶ θρόνου φοβεροῦ, καὶ διέταξε νὰ φέρωσι τὴν Ἁγίαν ἐμπροσθεν αὐτοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶπεν· Ἀρά γε γνωρίζεις, ὦ Κυριακὴ, διατί ὁ πολυχρονημένος βασιλεὺς Μαξιμιανός σε ἔστειλεν ἐδῶ πρὸς ἡμᾶς; Βεβαίως διὰ τὴν πολλὴν ἡμερότητα καὶ πραότητα, τὴν ὁποίαν ἔχει· διότι, λυπούμενος νὰ βλέπῃ τιμωρούμενον τοιοῦτον ὠραιότατον σῶμα, σὲ ἀπέστειλε πρὸς ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ δούλους· καὶ ἡμεῖς δὲ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχομεν, καὶ μάρτυρας ἔχω τοὺς μεγάλους θεοὺς καὶ τοὺς περιστώτας ἄρχοντας ὅτι καὶ ἐγὼ εἰς πάντας τοὺς ὑπακούοντας εἰς τοὺς ὀρισμοὺς τῶν βασιλέων εἶμαι φιλόανθρωπος. Μὴ λοιπὸν θελήσῃς σὺ σήμερον νὰ μεταστρέψῃς τὴν καλὴν μου γνώμην, καὶ νὰ με δείξῃς ἀνήμερον καὶ ἀπάν-

θρωπον· διότι, ἐὰν μείνης πάλιν εἰς τὴν προτέραν σου πλάνην, εἶναι ἀνάγκη νὰ γείνω ἐχθρός σου καὶ νὰ σὲ τιμωρήσω μὲ βάσανα, τὰ ὅποια καὶ μόνον ἀκούμενα καὶ θεωρούμενα καταπλήττουσι τὸν ἄνθρωπον, πολλῶ μᾶλλον καὶ νὰ πάθῃ ὑπ' αὐτῶν. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ἡ Ἁγία, ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν· Μὴ νόμιζε, Ἰλαριανέ, ὅτι θέλω ἀλλάξει ἐγὼ τὴν προτέραν μου γνώμην καὶ τὴν εὐσέβειαν· διότι εὐκολώτερον εἶναι νὰ μαλάξῃς τὸν σίδηρον, παρὰ νὰ μεταβάλῃς τὸν σκοπὸν μου· τοῦτο δὲ γνώριζε, ὅτι, ἐὰν ὁ βασιλεὺς Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ νικήσωσι τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, πῶς θέλεις δυνηθῆ σὺ νὰ μὲ νικήσῃς; διὰ τοῦτο μὴ ματαιοπονῆς, λέγων τοιούτους λόγους, ἀλλὰ δοκιμάσε καὶ μὲ τὸ ἔργον νὰ ἴδῃς τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μου. Τότε ὁ Ἐπαρχος, ἀκούσας τοῦτους τοὺς λόγους, διέταξε τοὺς στρατιώτας νὰ κρεμάσωσι τὴν ἁγίαν ἀπὸ τὰς τρίγας τῆς κεφαλῆς, καὶ οὕτω νὰ ἴσταται κρεμαμένη πολλὰς ὥρας· καὶ οὐ μόνον νὰ ἔχη ταύτην τὴν βάσανον, ἀλλὰ καὶ νὰ κατακαίωσι τὸ σῶμα αὐτῆς μὲ ἀνημμένας λαμπάδας. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν τιμωρουμένη ἡ ἁγία, ὑπέμεινε πάντα γενναίως ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ· διότι ἐλογίζετο τὴν παιδευσιν ταύτην ὡς ἐὰν ὑπέφερεν ἄλλος, καὶ ὡς ἐὰν ἔβλεπεν αὐτὴν μακρόθεν. Βλέπων δὲ ὁ Ἰλαρικὸς ὅτι δὲν κατορθώνει τίποτε, μᾶλλον δὲ ὅτι ἐγένετο γενναϊότερα ἡ ἁγία μὲ τὰς τοιαύτας βασάνους, καθὼς ὁ καλὸς σίδηρος εἰς τὸ ὕδωρ, διέταξε νὰ καταιδάσωσιν αὐτὴν, καὶ νὰ τὴν ὑπάγωσιν εἰς τὴν φυλακὴν. Τὴν νύκτα λοιπὸν εἰς τὴν φυλακὴν φαίνεται ὁ Χριστὸς εἰς αὐτὴν, καὶ λέγει αὐτῇ· Μὴ φοβοῦ Κυριακὴ τὰς βασάνους, διότι ἡ χάρις μου θέλει εἶναι μετὰ σοῦ, νὰ σὲ λυτρώνῃ ἀπὸ πάντα πειρασμόν. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Χριστὸς, καὶ ἱασάμενος τὰς πληγὰς αὐτῆς, ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Τὴν αὐριον δὲ ἀποστείλας ὁ Ἰλαριανὸς στρατιώτας, ἔφερε τὴν ἁγίαν εἰς τὸ κριτήριον. Ὡς δὲ εἶδεν αὐτὴν ὄλωσ ὑγιᾶ, ἐθαύμασε, καὶ λέγει πρὸς αὐτὴν· Μοὶ φαίνεται ὅτι ὄλοι οἱ περισσώτεροι καταλαμβάνουσιν ὅτι οἱ μεγάλοι θεοὶ πολὺ σε ἀγαπῶσι, διότι ἰδοὺ διὰ νὰ λυπηθῶσι τὴν ὠραιότητά σου, ἰάτρευσαν τὰς πληγὰς σου, διὰ νὰ μὴ ἔχῃς τινὰ ἀσχημίαν ἐπάνω σου· μὴ λοιπὸν φανῆς καὶ σὺ ἀχάριστος πρὸς αὐτοὺς, ἀλλ' ἐλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν ναὸν αὐτῶν, καὶ προσκύνησον αὐτούς. Ἀπεκρίθη ἡ ἁγία· Οὐχί οἱ θεοὶ σου, Ἰλαριανέ, ἔδωκάν

μοι τὴν ὑγείαν, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς μου ὁ ἀληθὴς Θεός, ὃν καὶ πιστεύω καὶ προσκυνῶ· πλήν, ἐπειδὴ θέλεις νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν θεῶν σου, ἄς ὑπάγωμεν νὰ ἴδωμεν ποίους θεοὺς λέγεις νὰ προσκυνήσω. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰλαριανὸς, ἐχάρη, θαρσῶν ὅτι μετενόησεν ἡ Ἁγία.

Ἀφοῦ δὲ εἰσηλθὼν εἰς τὸν ναὸν, ἡ Ἁγία ἔκλινε τὰ γόνατα αὐτῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἶπε· Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός μου, ὁ μόνος ἔχων τὴν ἐξουσίαν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἐπάκουσόν μου τῆς δούλης σου, καὶ ἄς κρημνισθῶσι τὰ εἰδῶλα ταῦτα τὰ ἄψυχα, ἵνα γνωρίσωσιν οἱ περισσώτεροι ὅτι σὺ εἶ μόνος ἀληθινὸς Θεός. Ταῦτα εἰπούσης τῆς Ἁγίας, σεισμὸς μέγας ἐγένετο, καὶ παρευθὺς ἐκρημνίσθησαν πάντα τὰ εἰδῶλα, καὶ συνετρίβησαν εἰς λεπτὰ τεμάχια, καὶ ἐλθὼν ἀνεμοστρόβιλος ἰσχυρὸς διεσχόρπισε τὰ τεμάχια αὐτῶν. Τότε οἱ μὲν ἄλλοι Ἕλληνες ἐφοβήθησαν, καὶ φεύγοντες ἐξῆλθον τοῦ ναοῦ· μόνος δὲ ὁ Ἐπαρχος Ἰλαριανὸς ἀντὶ νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸν Χριστὸν ἴστατο καὶ ἐβλαπθῆμεν κατ' αὐτοῦ ὡς ἀφανίσαντος τοὺς θεοὺς αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐπήλθεν εἰς αὐτὸν σύντομος ἡ θεία δίκη, διότι ἀστραπὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσοῦσα κατέκαυσε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ εὐθέως πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἀπέθανε. Καὶ αὐτὸς μὲν, οὕτως ἀποθανὼν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦτου ἦλθεν ἄλλος Ἐπαρχος εἰς τὴν Βιθυνίαν, Ἀπολλώνιος ὀνόματι, ὅστις, ἀκούσας περὶ τῆς ἁγίας Κυριακῆς ὅτι κηρύττει παρρησίαν τὸν Χριστὸν, καὶ ὅτι διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους ἐπιστρέφειν εἰς τὸν Χριστὸν, ἀπέστειλε στρατιώτας καὶ ἐπίασαν αὐτὴν. Ὡς δὲ ὑπῆγεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, ἤρξατο καὶ αὐτὸς μὲ κολακείαν καὶ μὲ φοβερισμοὺς νὰ συζητῇ μετ' αὐτῆς· ἀλλ' ἡ Ἁγία, εἰς οὐδὲν λογιζομένη τοὺς τοιούτους λόγους, τὸν μὲν Χριστὸν ὡμολόγει Θεὸν ἀληθινόν, τὰ δὲ εἰδῶλα περιεγέλα. Τότε θυμωθεὶς ὁ Ἀπολλώνιος, διέταξε νὰ ἀνάψωσι πυρὰν μεγάλην, καὶ νὰ ρίψωσιν ἐντὸς τὴν Ἁγίαν. Τί λοιπὸν τὸ μετὰ τοῦτο; Ὁ Θεός, ὅστις ἐφύλαξέ ποτε τοὺς τρεῖς Παῖδας ἐν τῇ καμίνῳ νὰ μὴ κατακαῶσιν, αὐτὸς καὶ τότε ἐθαυματουργήσεν εἰς τὴν Ἁγίαν· διότι, προσευχομένης τῆς Ἁγίας, βροχὴ μεγάλη κατελθοῦσα, χωρὶς νὰ ἦναι συννεφία, ἐσβυσε παρευθὺς τὴν φλόγα ἐκείνην. Ὡς δὲ εἶδεν ὁ Ἀπολλώνιος ὅτι δὲν ἔπαθε τίποτε ἡ Ἁγία ἀπὸ τοῦ πῦρ, διέταξε νὰ φέρωσι δύο λέοντας, καὶ νὰ ἀπολύσωσιν αὐτοὺς κατ' αὐτῆς

ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συνεδρίου. Ἄλλ' ὁ Θεός, ὅστις ἡμέρωσέ ποτε τοὺς λέοντας ἐν τῷ λάκκῳ τῆς Βαβυλῶνος καὶ δὲν ἔφαγον τὸν Δανιήλ, αὐτὸς καὶ τότε διεφύλαξε τὴν Ἁγίαν διότι οἱ λέοντες ἐκεῖνοι, κατ' ἀρχὰς μὲν ὄρμησαν μετὰ μεγάλης λύσσης, ἔπειτα δέ, ὅταν ἐφθασαν πλησίον τῆς Ἁγίας, παρευθὺς ἔγειναν ἡμεροὶ ὡς ἀρνία, καί, πετόντες παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς, ἐκυλίσσοντο παίζοντες. Πολλοὶ λοιπὸν τῶν περιεστώτων, ἰδόντες τοῦτο τὸ παράδοξον θαῦμα, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν· τούτους δὲ ὁ ἑπαρχὸς Ἀπολλώνιος ἅπαξ ἅπαντας ἐθανάτωσε· διότι ἄλλους μὲν ἐφόνευσε διὰ τοῦ ξίφους, ἄλλους δὲ ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, τὴν δὲ Ἁγίαν διέταξε νὰ τὴν βάλλωσιν εἰς τὴν φυλακὴν, ἕως οὗ νὰ συλλογισθῇ ὁ μικρῶτατος μὲ ποῖαν βάσανον νὰ τὴν θανατώσῃ.

Τῇ δὲ ἐπαύριον, ἀφοῦ ἐκάρθησεν ὁ Ἀπολλώνιος ἐπὶ τοῦ βήματος, ἔφερε τὴν Ἁγίαν, καὶ πρῶτον μὲν ἤρξατο μὲ κολακείας νὰ τὴν κολακεύῃ, λέγων· Ἐγώ, ὦ Κυριακή, μὰ τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων Θεῶν, καὶ τὴν νεότητά σου λυποῦμαι, καὶ τὴν εὐμορφίαν σου θαυμάζω, καὶ διὰ τοῦτο ἕως τὴν σήμερον πάντοτε ἐλπίζω νὰ ἐπιστρέψῃς ἀπὸ τὴν ματαίαν θρησκείαν τῶν Χριστιανῶν· λοιπὸν μὴ προκρίνης νὰ χάσῃς ταύτην τὴν γλυκυτάτην ζωὴν διὰ τῆς ἐπιμονῆς σου, ἀλλὰ γενοῦ ὑπήκοος εἰς τοὺς βασιλικοὺς ὀρισμούς, καὶ θυσιάσῃς εἰς τοὺς μεγάλους καὶ ἀθανάτους θεοὺς, οἱ ὅποιοί σοι ἔδωκαν τὴν εὐμορφίαν ταύτην, ἵνα καὶ οἱ βασιλεῖς, ἀκούσαντες τὴν ἐπιστροφὴν σου, εὐφρονθῶσι· μεγάλως καὶ σὲ ἀνταμείψωσι μὲ πλούσια χαρίσματα. Καὶ ὁ μὲν ἑπαρχὸς ταῦτα καὶ ἄλλα πλείονα ἔλεγε, θαρρῶν ὅτι θέλει καταπεῖσει τὴν Ἁγίαν· ἀλλ' αὐτῇ, ἀνένισασα εἰς αὐτόν, καὶ μεγάλως στενάξασα, ἀπεκρίθη· Υἱὲ Διαβόλου, ἐχθρὲ πάσης δικαιοσύνης, μὲ τοιαύτας κολακείας θέλεις νὰ μεταστρέψῃς τὴν ἰδικήν μου γνώμην; μὲ τοιαύτας ψευδολογίας θέλεις νὰ μὲ χωρίσῃς τοῦ γλυκυτάτου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ; Γνώριστε, ἀσεβέστατε, ὅτι οὔτε θάνατος, οὔτε ζωὴ, οὔτε τιμωρία, οὔτε πλοῦτος, οὔτε πτωχεία, οὔτε ἄλλο οὐδὲν δύναται παντελῶς νὰ μὲ χωρίσῃ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ. Μὴ λοιπὸν κοπιᾷς ματαίως, ἔχων τοιαύτην ἐλπίδα νὰ ἀρνηθῶ ἐγὼ τὸν Χριστόν μου, καὶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πεπλανημένην θρησκείαν σου· διότι, κἂν εἰς πῦρ με βάλῃς, κἂν εἰς θηρία με παραδώσῃς, κἂν εἰς θάλασσαν με ρίψῃς, κἂν μὲ ξίφος με φο-

νεύσῃς, δὲν θέλεις δυνηθῆ νὰ μεταστρέψῃς τὴν γνώμην μου. Διότι, ἐὰν μὲ βάλῃς εἰς τὸ πῦρ, ἔχω τοὺς τρεῖς Παῖδας παρὰδειγμα, καὶ δὲν θέλω φοβηθῆ· ἐὰν μὲ παραδώσῃς εἰς τὰ θηρία, ἔχω τὸν προφήτην Δανιήλ εἰς παρηγορίαν· ἐὰν εἰς τὴν θάλασσαν με ρίψῃς, ἐνθυμουμένη τὸν προφήτην Ἰωνᾶν, ὅτι τὸν ἐφύλαξεν ὁ Θεός, δὲν θέλω δειλιάσει· ἐὰν μὲ ξίφος με φονεύσῃς, θέλω μιμηθῆ τὸν τίμιον Πρόδρομον. Τί λοιπὸν με φοβρίζεις μὲ τὸν πρόσκαιρον θάνατον, ὁ ὅποιος εἶναι ζωὴ ἰδική μου; τί μοῦ ὑπόσχεταις τιμὴν, ἡ ὅποια εἶναι ἀτιμία δι' ἐμέ; ἐγὼ μίαν ζωὴν ἔχω, μίαν τιμὴν, μίαν ἀνάπαυσιν, μίαν χαρὰν, τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον· τὰς δὲ ἰδικὰς σου τιμὰς καὶ ἀναπαύσεις, καὶ τὸν μάταιον πλοῦτον ἀκόμη, λογίζομαι ὅσον καὶ τὸν πηλὸν τῆς γῆς. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ ἑπαρχὸς Ἀπολλώνιος, καὶ βλέπων ὅτι δὲν δύναται παντελῶς οὔτε μὲ κολακεύειν, οὔτε μὲ ἀπειλάει, οὔτε μὲ ἄλλον τινὰ τρόπον νὰ καταπεῖσῃ αὐτήν, ἀπεφάσισε κατ' αὐτῆς τὸν διὰ ξίφους θάνατον.

Λαβόντες δὲ αὐτὴν οἱ δῆμιοι, ἐξήγαγον ἔξω τῆς πόλεως, ἵνα ἀποκεφαλίσωσιν αὐτήν. Ὅτε δὲ ἐφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐζήτησεν ἡ Ἁγία θέλημα, ἵνα ἀφήσωσιν αὐτὴν ὀλίγην ὥραν ἵνα προσευχηθῇ· καὶ ἀφησαν αὐτήν. Τότε ἡ Ἁγία, κλίνας τὰ γόνατα αὐτῆς, καὶ τὰς μὲν χεῖρας ὑψώσασα εἰς τὸν οὐρανόν, τὸν δὲ νοῦν πρὸς Θεόν, προσευχομένη ἔλεγε· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ καὶ Λόγε τοῦ ἀθανάτου Πατρὸς, ὁ ὑπὸ τῶν οὐρανίων δυνάμεων σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι ἀνυμνούμενος, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων, οὐδὲ ἰδεῖν δύναται κατὰ τὴν Θεότητα, ὁ εὐδοκήσας καταθεῖν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ φανῆναι τοῖς ἀνθρώποις κατὰ σάρκα, ὁ καὶ ἐμὲ τὴν ταπεινὴν καὶ ἀναξίαν δούλην σου ἐνδυναμώσας, βαστάσαι σου τὸ Ἅγιον ὄνομα ἐνώπιον βασιλέων καὶ τυράννων, ὁ διαφυλάξας με παρθένον ἀγνήν μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης, σὺ δεσπόζεις τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, σὺ ὑπάρχεις ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσιαστής, σὺ εἶσαι τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων δημιουργός, σὺ παράλαβε καὶ τὴν ἰδικήν μου ψυχὴν, καὶ κατάταξον αὐτὴν μετὰ τῶν φρονίμων παρθένων· οὐ γὰρ ἔσβησα τὸν λύχνον τῆς παρθενίας, ὡς αἱ μωραὶ παρθένοι, οὐκ ἐνύσταξεν ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ ἀκηδίας εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ κόσμου τούτου· ὀπίσω σου ἔδραμον, καὶ σοὶ ἠκολούθησα· ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μαρτυριῶν σου ἐπορεύθη. Λοιπὸν δέξαι τὸ πνεῦμά μου εἰς τὰς χεῖράς σου, καὶ ἀνά-

παυσον αὐτὸ ἔνθα ἔστιν ἡ τῶν εὐφραينوμένων πάντων κατοικία ἐν σοί. Σύνταξόν με ἐν τῇ ἀθανάτῳ σου τρυφῇ μετὰ τῶν γονέων μου, τῶν προαθλησάντων ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός σου. Μνήσθητι καὶ τῶν ἐπικαλουμένων τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον δι' ἐμοῦ τῆς δούλης σου ἐν καιρῷ θλίψεως. Μνήσθητι τῶν ἐπιτελούντων τὴν μνήμην τῆς ἐμῆς τελειώσεως. Ἀντάμειψον αὐτοὺς μετὰ τὰ πλοῦσιά σου χαρίσματα. Ἐπάκουσον τῆς προσευχῆς αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ δεήσεως. Πλήρωσον τὰ πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν αἰτήματα, ἵνα καὶ ἐν τούτοις δοξασθῇ τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον, ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων, Ἀμήν. Ταῦτα τῆς Ἁγίας προσευχομένης, Ἄγγελοι φωτεινοὶ παρέλαβον τὴν Ἁγίαν αὐτῆς ψυχὴν. Ἰδόντες δὲ οἱ δῆμιοι καὶ οἱ περιστώτες ὅτι ὁμοῦ μετὰ τὴν φωνὴν παρέδωκε καὶ τὴν ψυχὴν τῆς ἐκουσίως, ἐξεπλάγησαν λέγοντες· Μέγας εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν, ὅτι ἔχει τὴν ἐξουσίαν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου· διότι, ἐὰν δὲν ἤθελεν αὐτὴ μετὰ τὸ θέλημά της νὰ ἀποθάνῃ, ἐξάπαντος ἤθελε νικήσῃ καὶ τὸ ξίφος, καθὼς καὶ πρότερον ἐνίκησε τὸ πῦρ καὶ τοὺς λέοντας. Ὡς δὲ ἐμελλόν οὗτοι ὑποστρέφειν εἰς τὸν ἔπαρχον Ἀπολλώνιον, ἵνα εἰπωσιν εἰς αὐτὸν τὰ συμβάντα, φωνὴ ἠκούσθη ἀοράτως, λέγουσα· Πορεύεσθε, ἀδελφοί, καὶ διηγεῖσθε πᾶσι τοῦ Θεοῦ τὰ μεγαλεῖα. Καὶ οἱ μὲν ὑπηρεταὶ πορευθέντες ἀπήγγειλαν τῷ Ἀπολλωνίῳ πάντα καταλεπτῶς. Χριστιανοὶ δὲ τινες, κεκρυμμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἑλλήνων, ἔλαβον τὸ λείψανον τῆς Ἁγίας, καὶ κατέθεντο ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν.

Αὐτὸ εἶναι τὸ Μαρτύριον τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, εὐλογημένοι Χριστιανοί· οὕτως ἠγωνίσθη, οὕτως ἐτελειώθη, οὕτως ἔτυχε καὶ τῆς ἀδιαδόχου βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, οἵτινες ἐορτάζομεν τὴν μνήμην αὐτῆς, καὶ θέλομεν νὰ δεχθῇ ὁ Θεὸς τὴν πανηγυρίν μας, ἄς μὴ κάμνωμεν πράγματα, τὰ ὅποια ἔκαμνον οἱ Ἕλληνες εἰς τὰς πανηγύρεις αὐτῶν, δηλαδὴ χοροὺς, παιγνίδια, τραγούδια, καὶ ἄλλα δαιμονικὰ ἔργα, ἀλλὰ μετὰ συντετριμμένης καρδίας, μετὰ καθαροῦ συνειδήτος ἄς πανηγυρίσωμεν καὶ ἄς ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην τῆς Ἁγίας. Μὴ στολιζώμεθα ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ὅτι γῆ εἴμεθα, καὶ εἰς τὴν γῆν θὰ ὑπάγῃ τὸ σῶμά μας· μὴ ὑπερηφανεύωμεθα διὰ ρούχα καὶ στολίδια, διότι ὁ θάνατος μᾶς περιμένει· μὴ πορνεύωμεν καὶ μαινιώμεθα, διότι τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον

ἐτοιμάζεται διὰ τοὺς τοιούτους· μὴ πολυπίνωμεν καὶ μεθύωμεν, διότι θέλομεν διψῆσαι εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον μετὰ τοῦ πλουσίου. Τί κερδαίνωμεν ἀπὸ μέθης; τί καλὸν ἀποκτᾶ ἡ ψυχὴ μας, ἐὰν πολυφάγωμεν καὶ κακῶς ἐξοδεύωμεν; Πόσοι ἐπέρασαν τοιαύτας ἡμέρας, ὡς τὴν σήμερον, μετὰ παιγνίδια, μετὰ χοροὺς, μεθυσμένοι, ἐξωδιασμένοι; Ἀλλὰ τώρα εἶναι χῶμα καὶ κόνις εἰς τὴν γῆν· διὰ τοῦτο καλότυχοι, ὅσοι ἔκαμον καλὸν εἰς τὴν ψυχὴν τους. Τοὺς γυμνοὺς ἄς ἐνδύσωμεν, τοὺς πεινῶντας ἄς χορτάσωμεν, τοὺς διψῶντας ἄς ποτίσωμεν, τοὺς ἀσθενεῖς ἄς ἐπισκεπτώμεθα, τοὺς φυλακισμένους ἄς οἰκονομῶμεν, καὶ τοὺς ξένους ἄς δεχώμεθα, καὶ τότε θὰ εἰπωμεν ὅτι ἐπανηγυρίσαμεν, τότε θὰ καυχῆθῶμεν ὅτι ἐωρτάσαμεν, τότε θὰ δεχθῇ ὁ Θεὸς τὴν ἐορτὴν μας, τότε θὰ χαρῶσιν οἱ Ἄγγελοι καὶ θὰ λυπηθῶσιν οἱ Δαίμονες. Διότι τί τὸ ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐὰν πολυφάγωμεν ἡμεῖς, καὶ οἱ πτωχοὶ πεινώσι; τί τὸ κέρδος, ἐὰν πολυπίνωμεν ἡμεῖς, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ διψῶσι; Μία εἶναι ἡ καθολικὴ ἀνάπαυσις, ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἡ ἀπόλαυσις τῶν μελλόντων ἀγαθῶν· τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ὡς σκιά, ὡς καπνὸς καὶ ὡς ὄνειρον. Λοιπὸν ἄς ἐργασθῶμεν καλῶς τὰ πρόσκαιρα, διὰ νὰ κληρονομήσωμεν τὰ ἀθάνατα· ἄς ποιήσωμεν τὰ ὀλιγοχρόνια, διὰ νὰ κληρονομήσωμεν τὰ αἰώνια. Ἡ ἀρετὴ εἶναι ὀλιγοχρόνιος, ἀλλ' ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι αἰώνιος· ἡ ζωὴ μας εἶναι πρόσκαιρος, ἀλλ' ἡ μέλλουσα ἀνάπαυσις εἶναι ἀθάνατος. Ἐκαστος χριστιανὸς ἄς κτίσῃ τὸν οἶκον τῆς ψυχῆς του, καθὼς δύναται, καὶ καθὼς προαιρεῖται, ἄς σπουδᾶσῃ νὰ ποιήσῃ τὸ ἀγαθόν, ἄς βάλῃ θεμέλιον τὴν ἐξομολόγησιν, ἄς κτίσῃ τοίχον μετὰ τὰς ἀρετάς, ἄς τὸ σκεπάσῃ μετὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ· προθυμίαν μόνον θέλει ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, καὶ αὐτὸς τὸ τελειώνει. Μὴ θαρρῶμεν ὅτι χωρὶς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ κατορθώνομεν τίποτε· διότι, ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες. Ἡμεῖς ἄς ἐπιχειρήσωμεν· ἡμεῖς, ἐπικαλεσθέντες τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἄς ἀρχίσωμεν, καὶ αὐτὸς εἶναι βοηθός, αὐτὸς κτίστης, αὐτὸς τεχνίτης, αὐτὸς εἶναι καὶ τελειωτής. Ταῦτα ἄς ἔχωμεν κατὰ νοῦν, εὐλογημένοι χριστιανοί, ταῦτα ἄς συλλογίζώμεθα νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ ταῦτα ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἄς διδάσκωμεν. Ταῦτα ἄς διδάσκη ὁ ἀνὴρ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα· οἱ γέροντες τοὺς παῖδας· οἱ

πατέρες τούς υίους· αἱ μητέρες τὰς θυγατέρας· οἱ ἱερεῖς τούς ἑαυτῶν ἐνορίτας· οἱ ἐπίσκοποι τούς ἱερεῖς· ὁ εἷς τὸν ἄλλον ἄς πκρακινῶμεν εἰς τὸ ἀγαθόν· ὁ εἷς τὸν ἄλλον ἄς προτρέπωμεν εἰς τὴν ἀρετὴν, διότι αὐτὸν τὸν δρόμον περιεπάτησαν οἱ ἄγιοι, αὐτὰ ἐσπούδασαν νὰ κατορθώσωσι. Διὰ τοῦτο καὶ ἐκ Θεοῦ ἐτιμήθησαν καὶ ἐξ ἀνθρώπων· διὰ τοῦτο ἀπέλαβον καὶ τὰ ἀρρητα καὶ αἰώνια ἀγαθὰ, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν, ὡς λέγει ὁ Παῦλος. Καὶ ἡμεῖς λοιπόν, διὰ νὰ εὐφρανῶμεν τὸν Θεόν, καὶ νὰ τιμήσωμεν τούς ἄγιους, αὐτὰ ἄς σπουδάσωμεν κατορθῶσαι, ἵνα, οὕτω πολιτευόμενοι, ἐδῶ μὲν περάσωμεν ζωὴν εἰρηνικὴν, ἀσκανδάλιστον, καὶ ἀπείραστον ἀπὸ ἐχθρῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν, ἐκεῖ δὲ καταξιώθωμεν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν μετὰ πάντων τῶν ἁγίων· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτῆς ἀγίας πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ ἀβραμιαῖοι παῖδες.

Ηθεῖα κρήνη τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ ἀγαθότητος, βλύσον δαψιλῶς μοι πλοῦτον σῶν οἰκτιρῶν, καὶ τὸν ρύπον τῶν πταισμάτων μου, ἐναποπλύνουσα τὴν τῆς σαρκὸς μου κατάσβεσον πύρωσιν.

Τὸν ἐκ Θεοῦ μοι χορηγηθέντα πλοῦτον πνευματικόν, πρῶην ζῶν ἀσώτως πάσαις ταῖς ἡδοναῖς, κατηνάλωσα τοῦ σώματος, ἀλλ' ὡς τὸν ἄσωτον ταῖς σαῖς λιταῖς, Παρθένε δικαίωσον.

Χοροὶ ἀγγέλων, χοροὶ μαρτύρων καὶ ἀποστόλων σου, Λόγε δυσωποῦσι πάντοτε τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν σου φιλάνθρωπε· πάντα οἰκτείρησον διὰ τῆς Θεοτόκου ὡς εὐσπλαγχνος.

Θεοκλήτωρ ἡ ἐλπίς μου καὶ μόνη καταφυγὴ ρῦσαι τῆς ἐπικρατείας τῶν ἡδονῶν, καὶ παθῶν τῶν τυραννούντων με, παρεχομένη μοι ὀφλημάτων τὴν λύσιν πρεσβείαις σου.

Τῆς ἀγίας· ὁ αὐτός.

Ητετραμένη, τῆς βασιλείας μάρτυς τῶν οὐρανῶν, τρίβον τὴν στενὴν διώδευσα, ἀκλινῶς δι' ἀθλήσεως κραυγάζουσα, εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, Κύριε.

Θηριωδίας, τῆς ὠμοστάτης ἀπεδέξατο, ἔργον Κυριακῆ μάρτυς ὁ δυσσεβής, κατατέμων σε ταῖς μαστίξιν, εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ βοῶσα τῆς δόξης σου.

Υπομονῆς σου καὶ καρτερίας τὰ ἐπίχειρα, δόξαν, καὶ τρυφὴν ἀνώλεθρον ὁ Χριστός, Κυριακῆ ἐδωρήσατο, εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ βοῶσα τῆς δόξης σου.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένην τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἡγείρας, μόνη σὺ ζῶν ἀθάνατον τὸν Χριστόν, Θεοτύμφευτε γεννήσασα, εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Ἔτερος· ἤχος β'. Εἰκότος χρυσῆς.

Ονοῦς σου φωτί, ἀγαπήσεως Θεοῦ λελαμπρυσμένος, μέσον καμίνου ἰσταμένης σου, φλογιζομένης οὐδόλως δέ, ἄτρε-

πτος Παρθένε ἐδείχθης μελωδοῦσα τῷ κτίστῃ σου, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Φλογίζει τοὺς τρεῖς, νεανίας οὐδαμῶς τὸ πρὶν ἢ κάμιнос, οὐδὲ τὴν μάρτυρα· εὐχομένη γάρ, μέσον ἀκλόνητος ἴστατο, δρόσον θεϊκὴν δεχομένη, καὶ ἐν αἰνέσει κραυγάζουσα, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ρομφαία τῆς σῆς, παρρησίας τὸν ἐχθρὸν τῆς ἀληθείας, παρθενομάρτυς, ἐθανάτωσας κληρονομήσαι ποθήσασα, τὴν διαιωνίζουσαν δόξαν, Κυριακὴ καὶ κραυγάζουσα, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ομόνος Θεός, μόνην εὔρε καθαρὰν τὴν σὴν γαστέρα καὶ σωματοῦται, καὶ γνωρίζεται ἄνθρωπος, σώζων τὸν ἄνθρωπον· ὅθεν ὡς καλῶν σε αἰτίαν ἐπιστάμενοι ψάλλομεν, εὐλογημένη ἢ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαί τῇ κτίσει.

Ῥδὴ ἡ. Αντρωτὰ τοῦ παντὸς παντοδύναμιε.

Εν γαστρὶ σου σκηνώσας ὁ ὕψιστος, οὐρανῶν πλατυτέραν σε ἐδείξε, καὶ προστασίαν ἀμαχον, τῶν βοώντων Παρθένε, πάντα τὰ ἔργα εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Υποκύψας ἀλόγως τοῖς πάθεσιν, εἰς βυθὸν ἀπωλείας κατήνησα, καὶ τῆς φλογὸς ὑπέκκαυμα, ἑμαυτὸν εἰργασάμην Μητὴρ Κυρίου, ἐπιβλέψασα οἰκτερον, σώσόν με.

Παροδεύων τοῦ βίου τὸ ἄστατον, ληστροκοῖς λογισμοῖς περιέπεσα, καὶ πληρωθεὶς προσώζεσα, ἱατρὲ τῶν νοσούντων, δίδου μοι χεῖρα, τῆς ἀφθόρου Μητρός σου δεήσσει.

Τὴν ψυχὴν μου νοσοῦσαν θεράπευσον, καὶ τὸν νοῦν σκοτιζόμενον φώτισον, καὶ τῶν μελλόντων, Θεοτόκε Παρθένε, αἰωνίων καὶ ἀφορήτων βασάνων με λύτρωσαι.

Ἔτερος· τῆς ἁγίας. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Οὐδὲν ἀθλοφόρε τῶν δεινῶν, οὐ πῦρ, οὐ μάστιγες, οὐδὲ στρεβλώσεις μελῶν, ἀλλ' οὐδὲ θάνατος ἴσχυσε, διαρρήξαι τὴν συνάφειαν, πρὸς τὸν δεσπότην καὶ στοργῆν, δι' ἧς ἐκραύγαζες, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νυμφῶνα τερπνόν, Κυριακὴ πανεύφημε, ὁ νυμφίος σοι δωδωρηταὶ διπλαῖς ἐκλάμπουσαν χάρισι, καθορῶν σε πανσεβάσμιε· ὃν περ ποθήσασα θερμῶς, χαίρουσα ἔψαλλες, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τῷ πόνῳ κατάλληλον ἰσχύν, Κυριακὴ πανεύφημε, ὁ Χριστὸς ἐν σοὶ ἐνέπνευσε, δι' ἧς τὴν ἄσπεκτον ἠλεγξας, ἀθεότητα πανόλβιε, καὶ τοὺς ποικίλους πειρασμούς, ἔφερες ψάλλουσα, εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ρήμασιν ἐπόμενοι τοῖς σοῖς, σὲ μακαρίζομεν, Θεομακάριστε, μακαριότητος ἐνθεον, εὐρηχότες σὲ ὑπόθεσιν, τὴν τὸν μακάριον ἡμῖν Λόγον γεννήσασαν, ᾧ βοῶμεν πάντα τὰ ἔργα, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἔτερος· Ἦχος β'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Νύμφη Χριστοῦ παρθενικαῖς, καλλοναῖς, Κυριακὴ πεποιημένη, ἐγνωρίσθης· διό σε ἐπουρανίων αὐτὸς θαλάμων, ἀξίως ἠξίωσεν, ἀνυμνολογοῦσαν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ως Δανιήλ μέσον θηρῶν, ἐνεβλήθης τὸν Χριστὸν δοξο-

λογοῦσα, καὶ τὴν τούτων παρθένη, θηριωδίαν σαφῶς, τῷ θείῳ μετέβαλες πνεύματι· ἔθεν σε τιμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὲ ὡς ἀνάδα πρὸς σφαγὴν, διὰ τοῦ ἀμνοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου, ἀγομένην οἰκτεῖρας, ὡς συμπαθῆς φωτεινούς, ἐκπέμπει, ἀγγέλους τοῦ σώματος, λύοντάς σε μάρτυς πρὸ τῆς τομῆς τοῦ ξίφους.

Θεοτοκίον.

Ο ὑπερούσιος Θεός, οὐσιώθη καθ' ἡμᾶς ἐκ σοῦ Παρθένη, καὶ ὠράθη ὡς βρέφος, ὁ πρὸ αἰῶνων Πατρὶ καὶ θείῳ συνυπάρχων Πνεύματι· ἔθεν ὡς αὐτοῦ σε δοξάζομεν Μητέρα.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

ᾠδὴ θ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς ροσῆματι.

Νῦν ὡς ἐν τῇ κρίσει παρεστώς, γυμνός τετραχλισμένος αἰσχυρόμενος, τρόμφ ποδῶν σου τῶν ἀχράντων ἐφάπτομαι, καὶ βρέχω τοὺς δάκρυσιν, ὡς πρότερον ἢ πόρνη, καὶ κράζω σοὶ σῶσόν με, σῶσον τῆς Μητρός σου εὐχαῖς.

Υἶόν τὸν ἀμήτορα τὸ πρῖν, ἀπάτορα ἐπ' ἐσχάτων Κόρη τέτοκας, ἴσον Πατρὶ καὶ βροτοῖς ἴσον, ἀπλοῦν τε καὶ διπλοῦν τὸν ἀσύνθετον, ἀθάνατον θνητὸν τὸν ἀσώματον, διττὸν τὴν φύσιν καὶ τὴν θέλησιν.

Ανθρώπων ἐνώπιον Χριστέ, καὶ πάσης ἐπουρανίου ἐκκλησίας με, μὴ κατακρίνης ἐν τῷ κρίνειν, πρεσβείαις τῆς ἀγνῶς κυησάσης σε, χιλίων χιλιάδων, μυρίων παρισταμένων μυριάδων σοὶ.

Ω Μητὲρ τοῦ πάντων ποιητοῦ, ὀλόφωτε λυπουμένων παραμύθιον, κινδυνευόντων προστασία, καὶ καταπονουμένων

ἀντίληψις, τῶν ἀσθενούντων ἢ ἐπίσκεψις, σῶσόν με, σῶσον τὸν ἀνάξιον.

Ἔτερος· τῆς ἁγίας. Λίθος ἀχειρότμητος ὄφθης.

Ιλεον γενέσθαι Θεόφρον, τὸν σὸν ἀθάνατον νυμφίον, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε, πόθῳ δυσώπει, μάρτυς Κυριακῆ, διὰ παντὸς ἐκλάμπουσα ταῖς λαμπηδόσι ταῖς τῆς χάριτος.

Βήματι παρέστηκας ὄντως, σὺν παρρησίᾳ τοῦ Δεσπότη, οἶά περ παρθένος καὶ μάρτυς, δι' ἀμφοτέρων εὐαρεστήσασα, τῷ τὴν ἰσχύν σοὶ πνεύσαντι Κυριακῆ καὶ στεφανώσαντι.

Ολὴ ἡ καλὴ ὡς παρθένος, πεποθημένη τῷ Δεσπότη, ὄλη φωτοφόρος ὑπάρχεις, καὶ μῶμος ἔλως μάρτυς οὐκ ἔστιν ἐν σοί· σὺ γὰρ διπλαῖς ταῖς χάρισι Κυριακῆ, αἷς κεχαρίτωσαι.

Θεοτοκίον.

Νύμφη καὶ γεννήτρια ὄφθης, τοῦ τῶν ἀπάντων βασιλέως· σὺ γὰρ ἀπ' αἰῶνος ἐφάνης, ἀγιωτέρα πάσης τῆς κτίσεως, καὶ διὰ σοῦ σωζόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἔτερος· ἦχος θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ισχυροτάτη παρθένη, πρὸς Θεὸν πεποιθήσει, θηρίων τὰς ὀρμάς καὶ τοῦ πυρός, καὶ τῶν βασάνων τοῦ σώματος, τὸ ἐπιπονὸν μάρτυς, ἐξέκλινας γενναίῳ λογισμῷ, διὰ τοῦτό σε πίστει καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Ωραιοτάτῳ νυμφίῳ, ὠραιοτάτον κάλλος τῆς σῆς διευτρεπίζουσα ψυχῆς, τὴν παρθενίαν ἀκήρατον, διετήρησας μάρτυς· καὶ τούτῳ τῶν μελῶν τοὺς αἰκισμούς, ὡσπερ προῖκα προσήξας, Κυριακῆ πανεύφημε.

Σοῦ τὸ πολυάθλον σῶμα, ἐπὶ γῆς τεθαμμένον, ἰάσεων

πηγάξει ποταμούς, τοῖς εὐσεβῶς προσπελάζουσι, καὶ παθῶν ἀπελαύνει τὸν ρύπον, καὶ βυθίζει πονηρὰς τῶν δαιμόνων ἐφόδους, Κυριακῇ θεόνυμφε.

Η παναγία σου μνήμη, ὡσπερ ἥλιος μάρτυς, ἀνέτειλεν ἡμῖν Κυριακῇ, νέφη παθῶν ἀπελαύνουσα, καὶ φωτίζουσα πάντας, τοὺς πίστει ἀληθεῖ περιχαρῶς, σὲ τιμῶντας παρθέने, καὶ πόθῳ μακαρίζοντας.

Θεοτοκίον.

Φωτεινοτάταις λαμπάσι, τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, Παρθέने Παναγία, ὑπὲρ νοῦν οἱ Θεοτόκον εἰδότες σε, φωτιζόμεθα πίστει, καὶ σκότους ἐκλυτρούμεθα παθῶν, καὶ παντοίων κινδύνων καὶ πάσης περιστάσεως.

Καταβασία. Ἄσπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Μάρτυς Χριστοῦ Κυριακῇ, καὶ καλλιπάρθεने νύμφη, ρύσαι λαὸν σου καὶ πόλιν, ἐκδυσωποῦσα τὸν Χριστόν, ὅπως ρυσθῶμεν οἱ πάντες, ὀργῆς, φθορᾶς καὶ κινδύνων.

Ως εὐχρηστον καὶ τίμιον τοῦ Δεσπότη σου σκεῦος, θεόφρον χρηματίσασαν, κατὰ χρέος τιμῶμεν ὑπῆρξας γὰρ ὡς ἀληθῶς, τῶν μαρτύρων καύχημα, καὶ τῶν παρθένων ἡ δόξα, Κυριακῇ γενναίῳφρον, ἐκδυσώπει τὸν Χριστόν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων.

Γεραίρουσι τὸν τόκον σου ἀσωμάτων αἱ τάξεις· χαρὰς γὰρ τὰ ἐπίγεια σὺ πεπλήρωκας μόνη· διὸ σε τὴν Πανάμωμον οἱ πιστοὶ δοξάζομεν ἐν ὕμνοις δοξολογοῦντες· φῶς γὰρ σὺ τοῖς ἐν σκότει, ἐξανατέλλων ὡς ὄρθρος, ἀνέτειλας τῆς ἡμέρας.

Εἰς τοὺς αἶνους ἰσθῶμεν στίχους δ'.
καὶ ψάλλομεν στιχηρ. προσόμοια, ἤχος α'.

Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμᾶς.

Πορφύραν ἐξ αἵματος λαμπράν, τοῦ οἰκείου πάνσεμνε, περιθεμένη ἀνέδραμες, πρὸς ὃν ἐπόθησας, βασιλέα κτίστην, τοῦ παντός καὶ Κύριον, παρὰ τούτου τε τῆς νίκης τὸν στέφανον, ὄντως ἀπέληφας· σὺν αὐτῷ νῦν βασιλεύουσα, ὡς παρθένος, καὶ μάρτυς πολύαθλος.

Εθέλχθης τῷ ἔρωτι Χριστοῦ, ὡς θεοὺς ἐμίσησας ἐθνῶν, καὶ ἄψυχα ζῶα, μάρτυς φερόνουμε, καὶ θεογνωσίας, στήλην ἐμφανέστατα, σαυτὴν Κυριακῇ ἀπετέλεσας, ὡς ἐναθλήσασα, καὶ τὸν δρόμον ἐκτελέσασα, καὶ τὴν πίστιν ἄμωμον τηρήσασα.

Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Κυριακῇ, ἀθληφόρε ἐνδοξε, σὲ ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσεν ὑπεραθλήσασαν· δι' αὐτὸν γενναίως, καὶ συνήφθης πάνσεμνε, μαρτύρων καὶ παρθένων τοῖς τάγμασι· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι τοῖς τιμῶσί σε, σωτηρίαν καὶ πταισμάτων ἄφεσιν.

Παρθένων ἐν κάλλεσι σεμνή, ὠραιώθης πάνσεμνε. Κυριακῇ ἀξιάγαστε, καὶ τῷ νυμφίῳ σου, Χριστῷ νυμφευθεῖσα, μαρτυρίῳ ἤστραψας, καὶ τούτῳ συνηρμόσθης δι' αἵματος· αὐτῷ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἤχος πλ β'.

Δεῦτε πάντα τῆς γῆς τὰ πέρατα, πνευματικὴν χορείαν ἐπιπροσθήσωμεν· καὶ τὴν Χριστοῦ παρθενομάρτυρα Κυριακῇ, εὐφημήσωμεν λέγοντες· χαίροις πανεύφημε ἀθληφόρε αἰ-

διμε, ἢ τὸ μαρτύριον καλῶς ἐπιδειξαμένη, καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων καταργήσασα, αἰτησαι τοῖς τιμῶσί σε, δωρηθῆναι παρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ ἡ ἄμπελος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τῆς ἁγίας, ὥδῃ ς'. εἰς ς'. Προκειμένον τοῦ Ἀποστόλου.

Ὁ Ἀπόστολος.

Ἀδελφοὶ πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὴν πίστιν ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα. Ζῆτει αὐτὸν τῇ Πέμπτῃ τῆς ΙΕ'. ἐβδομάδος.

Εὐαγγέλιον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς. Ζῆτει τῇ Δευτέρᾳ τῆς Ε'. ἐβδομάδος Ματθαίου.

Εἰς τὸ ἄξιόν ἐστι. Μεγαλυνάριον.

Τὴν παρθενομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, σήμερον ἐν ὑμῖνοις, εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, Κυριακὴν τὴν θείαν, τὴν κατασχύνασαν δυσσεβεῖς διὸ καὶ παρρησίαν τῷ Χριστῷ κέκτημένην, ἵνα πρὸςθευῇ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Περὶ θανασίμων ἁμαρτημάτων καὶ περὶ ἀρετῶν.

Τὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα εἶναι τὸν ἀριθμὸν ἑπτὰ· α') ὁ Φθόνος· β') ἡ Φιλαργυρία· γ') ἡ Πορνεία· δ') ἡ Γαστριμαργία· ε') ἡ Ὑπερηφάνεια· ς') ἡ Ἀκηδία· καὶ ζ') ἡ Ὀργή. Ἐκαστον τούτων τῶν θανασίμων ἁμαρτημάτων γεννᾷ ἕτερα δέκα ἁμαρτήματα. Ἀντιθέτως ὅμως εἰς τὰ ἑπτὰ ταῦτα ἁμαρτήματα κείνται ἑπτὰ ἀρεταί, αἵτινες, ἐφαρμοζόμεναι ὑπὸ τοῦ χριστιανοῦ, νικῶσιν οὐ μόνον τὸ πρῶτον θανάσιμον ἁμαρτήμα, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ἐκ τούτου γεννώμενα. Εἶναι δὲ αἱ ἀρεταὶ αὗται αἱ ἑξῆς· α') ἡ Ἀγάπη, ἥτις εἶναι ἀντίθετος τοῦ φθόνου τοῦ πρώτου θανασίμου ἁμαρτήματος· β') ἡ Ἐλεημοσύνη, ἥτις εἶναι ἀντίθετος τῆς Φιλαργυρίας· γ') ἡ Σωφροσύνη, ἥτις εἶναι ἀντίθετος τῆς Πορνείας· δ') ἡ Νηστεία, ἥτις εἶναι ἀντίθετος τῆς Γαστριμαργίας· ε') ἡ Ταπεινότης, ἥτις εἶναι ἀντίθετος τῆς Ὑπερηφάνειας· ς') ἡ Προσευχή, ἥτις εἶναι ἀντίθετος τῆς Ἀκηδίας· καὶ ζ') ἡ Μακροθυμία, ἥτις εἶναι ἀντίθετος τῆς ὀργῆς.

Περὶ τοῦ πρώτου θανασίμου ἁμαρτήματος.

Ὁ Φθόνος εἶναι πρῶτον θανάσιμον ἁμαρτήμα, καὶ ἐξ αὐτοῦ γεννῶνται δέκα κλάδοι ἁμαρτημάτων, ἡ Ἐπιβουλὴ, ὁ Θυμὸς, ἡ Ἐχθρὰ, ἡ Ἔρις, ἡ Ἀχαριστία, ὁ Μυκτηρισμὸς, ἡ Χαιρεκακία, τὸ Μῖσος, ἡ Μνησικακία, καὶ ὁ Φόνος· ταῦτα πάντα εἶναι κλάδοι καὶ καρποὶ τοῦ φθόνου. Ὁ δὲ ἔχων ἀληθινὴν Ἀγάπην εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν πλησίον, νικᾷ πάντα ταῦτα καὶ καταπατεῖ, καὶ ὑπ' οὐδενὸς βλάπτεται· διότι ἡ ἀγάπη, ὡς λέγει Παῦλος, μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ· πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ὑπομένει, ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει.

Περὶ τοῦ δευτέρου θανασίμου ἁμαρτήματος.

Ἡ φιλαργυρία εἶνε ρίζα πάντων τῶν κακῶν, καὶ ἐξ αὐτῆς γεννῶνται ἡ Ψευδομαρτυρία, ἡ Πλεονεξία, τὸ Ψεῦδος, ἡ Ἀσπλαγχνία, ὁ Δόλος, ἡ Ἀδικία, ἡ Κλοπή, ἡ Ἱεροσυλία, ὁ Τόκος, καὶ ἡ Εἰδωλολατρεία· ταῦτα πάντα εἶναι δέκα καρποὶ τῆς

Φιλαργυρίας. Ὁ δὲ ἐργαζόμενος τὴν ἀρετὴν τῆς Ἐλεημοσύνης, νικᾷ πάντα ταῦτα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς βλάπτεται· ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον ὅμοιον τῷ Θεῷ, ὅστις εἶναι ἐλεήμων, εὐσπλαγγνος, φιλόανθρωπος, ἰλαρός, οἰκτιρῶν. Τέλος ἡ ἐλεημοσύνη ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον φίλον Θεοῦ καὶ κληρονόμον τῆς αἰωνίου βασιλείας.

Περὶ τοῦ τρίτου θανασίμου ἁμαρτήματος.

Ἡ Πορνεία εἶναι ἁμαρτήμα θανάσιμον, ἀπηγορευμένον εἰς τὰς δέκα ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐξ αὐτῆς γεννῶνται ὁ Συγκυλισμός, ἡ Ἀρσενοκοιτία, ἡ Ἀρρενομανία, ἡ Αἰμομιξία, ἡ Φθορά, ἡ Μαλακία, ἡ Ἀκρασία, ἡ Κτηνοβατία, ἡ Μοιχεία, καὶ ἡ Ἀφοβία πρὸς τὸν Θεόν· ταῦτα πάντα εἶναι δέκα κλάδοι καὶ καρποὶ τῆς Πορνείας. Ὁ δὲ ἔχων τὴν ἀρετὴν τῆς Σωφροσύνης, ταῦτα πάντα νικᾷ καὶ καταπατεῖ, καὶ ὑπ' οὐδενὸς βλάπτεται· ὅτι ἡ Σωφροσύνη διαφυλάττει τὸν ἄνθρωπον παρθένον, καθαρὸν, ἄφθαρτον, ὅμοιον Ἀγγέλῳ Θεοῦ, καὶ ἄξιον πάντοτε νὰ προσφέρῃ θυσίαν τῷ Θεῷ, ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ, ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καὶ ὑπὲρ ὧν ἔλαβεν ἐντολήν.

Περὶ τοῦ τετάρτου θανασίμου ἁμαρτήματος.

Ἡ Γαστριμαργία εἶναι θανάσιμον ἁμαρτήμα, καὶ ἐξ αὐτῆς γεννῶνται ἡ Ἀσωτία, ἡ Ἀθέτησις νόμου, ἡ Ἐπιτορκία, ἡ Μέθη, ἡ Ἀρπαγή, ἡ Φιληδονία, ἡ Κλοπή, ἡ Κολακεία, ἡ Λαιμαργία, καὶ ἡ Ἀσέλγεια· ταῦτα πάντα εἶναι δέκα κλάδοι καὶ καρποὶ τῆς Γαστριμαργίας. Ὁ δὲ ἔχων τὴν ἀρετὴν τῆς Νηστείας, πάντα ταῦτα νικᾷ καὶ καταπατεῖ, καὶ ὑπ' οὐδενὸς βλάπτεται· ὅτι εἰς τὴν Νηστείαν ἀκολουθεῖ ἡ ἐγκράτεια, ἡ ἄσκησις, ἡ καθαρότης, καὶ ἡ προσευχή. Ὅστις προσεύχεται τῷ Θεῷ, τὰ πάντα κατορθοῖ.

Περὶ τοῦ πέμπτου θανασίμου ἁμαρτήματος.

Ἡ Ὑπερηφάνεια εἶναι ἁμαρτήμα θανάσιμον, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἐξέπεσεν ὁ Διάβολος, καὶ ἐγένεεν ἀπὸ φῶς σκότος. Ἐξ αὐτοῦ γεννῶνται ἡ Κενοδοξία, ἡ Ἀλαζονεία, ἡ Ὑπόκρισις, ἡ Μεγαλαυχία, ἡ Οἷσις, ἡ Σκυθρωπότης, ἡ Καύχησις, ἡ Ἀφροσύνη, ἡ Παρακοή, καὶ ὁ Ψόγος, καὶ τινὰ ἄλλα, τὰ ὅποια εἶναι

κλάδοι καὶ καρποὶ τῆς Ὑπερηφανείας. Ὁ δὲ ἔχων τὴν ἀρετὴν τῆς Ταπεινώσεως, ταῦτα πάντα ὑπερνικᾷ. Καὶ μακάριος ὅστις ταπεινώσει τὸν ἑαυτόν του, ὅτι ἐκεῖνος θέλει κληρονομήσει τὴν γῆν τῶν πραέων, δηλαδὴ τῶν δικαίων, καὶ θέλει ὑψωθεῖ παρὰ Θεοῦ· διότι λέγει· Πᾶς ὁ ταπεινῶν ἑαυτόν, ὑψωθήσεται.

Περὶ τοῦ ἕκτου θανασίμου ἁμαρτήματος.

Ἡ Ἀκηδία εἶναι ἁμαρτήμα θανάσιμον, τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ ἡ Ἀπόγνωσις, ἡ Ὀκνηρία, ἡ Ραθυμία, ἡ Ἀμέλεια, ἡ Λήθη, ἡ Ἀσέβεια, ἡ Ἀπιστία, ἡ Λειποθυμία, ἡ Κατηγορία, ἡ Δειλία, καὶ ἕτερα τινὰ, τὰ ὅποια εἶναι κλάδοι καὶ καρποὶ τῆς Ἀκηδίας. Ὁ δὲ ἔχων τὴν ἀρετὴν τῆς Προσευχῆς, τῆς Ἐργηγόρσεως καὶ Ἀγρυπνίας εἰς τὴν ψυχὴν του, οὗτος πάντα ταῦτα ἀποφεύγει, καὶ ὑπερασπιστὴν ἔχει τὴν προσευχὴν, τὴν εὐλάβειαν, τὴν μετάνοιαν, τὴν σπουδὴν, τὴν ζέσιν, τὴν παρρησίαν, τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον, τὴν ἐξομολόγησιν, τὴν μελέτην τῶν θείων Γραφῶν, δι' ὧν εὐρίσκεται ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος.

Περὶ τοῦ ἐβδόμου θανασίμου ἁμαρτήματος.

Ἡ Ὀργὴ εἶναι ἁμαρτήμα θανάσιμον, ἐκ τῆς ὁποίας γεννῶνται ἡ Παραφροσύνη, ἡ Βλασφημία, ἡ Σκληρότης, ὁ Θόρυβος, ὁ Τρόμος τοῦ σώματος, ἡ Ὑβρις, ἡ Μικροψυχία, ἡ Ἄνοια, ἡ Ἀλλαγὴ τοῦ σώματος, ὁ Φόνος, καὶ ἕτερα τινὰ, τὰ ὅποια πάντα εἶναι κλάδοι καὶ καρποὶ τῆς Ὀργῆς καὶ τοῦ θυμοῦ. Ὁ δὲ ἔχων τὴν ἀρετὴν τῆς Μακροθυμίας ἄνθρωπος, πάντα ταῦτα ὑποφέρει καὶ τὰ νικᾷ· ὅτι ἀπὸ τῆς Μακροθυμίας γεννᾶται ἡ Ἀκακία καὶ ἡ Ἀνεξικακία καὶ ἡ Ὑπομονή, δι' ἧς πάντα νικῶνται καὶ δραπετεύουσι.

Τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἑπτὰ.

Πνεῦμα Σοφίας, πνεῦμα Συνέσεως, πνεῦμα φόβου Θεοῦ, πνεῦμα Γνώσεως, πνεῦμα Εὐσεβείας, πνεῦμα Βουλῆς, καὶ πνεῦμα Ἰσχύος.

Τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας· εἶναι ἐπτά.

Βάπτισμα, Χρίσμα, Ἱερωσύνη, Γάμος, Μετάνοια, Κοινωνία ἢ Εὐχαριστία, καὶ τὸ Εὐχέλαιον.

Αἱ δέκα ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ.

1) Ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου, ὁ ἐξαγαγὼν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας· οὐκ ἔσονται θεοὶ ἕτεροι πρὸ προσώπου μου.

2) Οὐ ποιήσεις σεαυτῶ γλυπτὸν οὐδὲ παντὸς ὁμοίωμα, ὅσα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ ὅσα ἐν τῇ γῇ κάτω, καὶ ὅσα ἐν τοῖς ὕδασι ὑποκάτω τῆς γῆς· οὐ προσκυνήσεις αὐτοῖς, ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου...

3) Οὐ λήψῃ τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ...

4) Φύλαξαι τὴν ἡμέραν τῶν Σαββάτων, ἀγιάζεις αὐτὴν ἐν τῷ τρόπῳ ἐνετειλατό σοι Κύριος ὁ Θεός σου. Ἐξ ἡμέρας ἔργα, καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ, Σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου...

5) Τίμα τὸν Πατέρα σου καὶ τὴν Μητέρα σου, ἐν τῷ τρόπῳ ἐνετειλατό σοι Κύριος ὁ Θεός σου, ἵνα εὖ σοι γένηται, καὶ ἵνα μακροχρόνιος γένη ἐπὶ τῆς γῆς, ἥς Κύριος ὁ Θεός σου δίδωσί σοι.

6) Οὐ φονεύσεις.

7) Οὐ μοιχεύσεις.

8) Οὐ κλέψεις.

9) Οὐ ψευδομαρτυρήσεις κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδῆ.

10) Οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου, οὔτε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, οὔτε τὸν ἀγρὸν αὐτοῦ, οὔτε τὸν παῖδα αὐτοῦ, οὔτε τὴν παιδικήν αὐτοῦ, οὔτε τοῦ βοῦς αὐτοῦ, οὔτε τοῦ ὑποζυγίου αὐτοῦ, οὔτε πάντα ὅσα τῷ πλησίον σου ἐστί.

αὐτὴν ἐπιθυμῆσαι διὰ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ τῆς ἐπιθυμίας ἡ ἀποθήκη τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐπιθυμίας ἡ ἀποθήκη τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐπιθυμίας ἡ ἀποθήκη τοῦ πνεύματος...

Ἡ δὲ ἑβδόμη ἐντολή τῆς ἀγάπης...

Πατὴρ Θεοβλάτου μετ' ομοδοῦσα τοῖς ἑσπέραις, τρεῖς ἡμέρας ἐπὶ τῆς ἑβδόμης τῆς δουλείας ἢ Βαρβάρου διδάσκαλος· ἡ ἡμέρα γυναικῶν ἀνεμῶν τρεῖς ἡμέρας ἀγίας ἢ σάββατος, ἡ σάββατος ἡμέρας τῆς βασίλειος τῶν αὐτῶν ἐπιθυμίας ἡμέρας τῆς καρτερίας σου σπουδῆς, ἡμέρας ἡμετέρας ἀνεμῶν μαρτυρίας ἡμετέρας ἡμετέρας μαρτυρίας.

ἡμέρας 16 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 1. ἡμέρας πνεύματος.

ἡμέρας 17 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 2. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 18 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 3. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 19 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 4. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 20 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 5. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 21 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 6. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 22 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 7. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 23 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 8. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 24 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 9. ἡμέρας πνεύματος.

ἡμέρας 25 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 10. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 26 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 11. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 27 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 12. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 28 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 13. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 29 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 14. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 30 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 15. ἡμέρας πνεύματος.

ἡμέρας 31 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 16. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 32 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 17. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 33 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 18. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 34 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 19. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 35 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 20. ἡμέρας πνεύματος.

ἡμέρας 36 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 21. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 37 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 22. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 38 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 23. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 39 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 24. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 40 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 25. ἡμέρας πνεύματος.

ἡμέρας 41 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 26. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 42 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 27. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 43 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 28. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 44 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 29. ἡμέρας πνεύματος. ἡμέρας 45 τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας ἡμέρας 30. ἡμέρας πνεύματος.

